

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๐

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันอาทิตย์ที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๓๐/๒๕๕๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

- ๑. รับรองรายงานการประชุมสภา ฯ ครั้งที่ ๗.๘ และ ๘/๒๕๕๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ๘๔๔
- X ๒. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมกิจการธนาคาร พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๔๔
- ๓. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๖๑
- X ๔. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๕๕๐ (ฉบับที่ ๒) ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๗๓
- X ๕. ร่างพระราชบัญญัติลดบำนาญชั่วคราว พุทธศักราช ๒๕๕๖ พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๗๓
- ๖. ร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๗๕
- ๗. เรื่อง ขออนุมัติตรวจรายงานการประชุมสภา นอกสมัยประชุม ๘๙๑

	หน้า
๘. พระราชกฤษฎีกาปิดประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๐	๘๘๓
๙. คำปราศรัยของนายกรัฐมนตรี ในคราวปิดสมัยประชุม วิสามัญ ๒๔๘๐	๘๘๔
๑๐. คำกล่าวตอบของประธานสภาผู้แทนราษฎร ในคราวปิด สมัยประชุมวิสามัญ ๒๔๘๐	๘๘๔

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๓๐/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๘ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๕๗ ท่าน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
รับรองรายงาน การประชุมครั้งที่ ๗, ๘
และ ๙/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่
ประชุมนี้อนุมัติ ในวาระต่อไปขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมกิจ-
การธนาคาร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง
คณะกรรมาธิการ วิสามัญ พิจารณาเสร็จ
แล้วเสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒
และที่ ๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่
กรรมาธิการ จะมีแก้ไขอะไรบ้างหรือไม่
นายเดือน มุนนาค (กรรมา-
ธิการ) : ไม่มี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อ
กรรมาธิการไม่มีข้อแก้ไข ก็ขอให้เลขา
ธิการฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมกิจการ
ธนาคาร พุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕
มาตรา ๖

นายมังกร สามเสน (กรรมา-
ธิการ) : ในกรรมาธิการ ได้ลงมติให้
ข้าพเจ้าเป็นกรรมาธิการพิจารณา
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า
ตามหลักการที่ร่างไปในมาตรา ๕ ในที่
ธนาคารต้องมีเงินสดสองแสนบาทขึ้นไป
จึงจะตั้งธนาคารได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า
เป็นวิธีที่ป้องกันมิให้แบงก์เล็กๆ เกิดขึ้น
ได้ เวลานี้ประเทศสยามกำลังจะปลุกตัว
ในการค้าขายให้แก่คนไทย ถ้าเราไม่มี
แหล่งที่จะสนับสนุน ในทางการเงินแล้ว
กิจการค้าขายที่เราจะมุ่งหน้าไปให้เป็น
พาณิชย์การ ก็ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้

ขอพระเจ้าให้ข้าพเจ้าจะตั้งเงินให้น้อยลง เพื่อเป็นการลดหนี้ให้ธนาคารเล็ก ๆ เกิดขึ้นได้ทั่วทุกไป จำนวนเงินที่ตั้งไปสองแสนบาทนั้นขอพระเจ้าเห็นว่าควรจะต้องเป็นแสนบาทและจำนวนหนี้แสนบาทนั้นธนาคารในอุษาคเนย์ได้ดอกเบี้ยแสนเป็นเงินบาท และปีหนึ่ง ๆ ในประเทศญี่ปุ่นได้ดอกเบี้ยธนาคารย่อย ๆ เช่นชนชั้นกลาง ร้อยธนาคารและมัลลิกทือ ๆ มาว่า เมื่อพระเจ้ากำหนดเงินขึ้นเป็นสองแสนแล้วธนาคารย่อย ๆ เหล่านี้ก็จะเลิกงานลงไปด้วยเพราะฉะนั้นถ้าประเทศสยามจะเปลี่ยนวิธีที่ข้างนี้ให้เกิดธนาคารย่อย ๆ ให้เกิดขึ้นบ้างแล้ว ก็ควร จะลดเงินสองแสนบาทลงเหลือแสนบาท ในเรื่องลดหนี้หนี้แสนบาทหรือ สองแสนบาทนี้ คณะกรรมการได้แบ่งออกเป็นสองพวก ส่วนหนึ่งเห็นว่าควรจะเป็นแสนบาท อีกส่วนหนึ่งเห็นว่าควรจะเป็นสองแสนบาท แต่ประธาน กรรมการ ได้ลงมติว่าควรจะเป็นสองแสนบาท จึงได้เป็นมติมาสู่ที่ประชุมนี้ ขอพระเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้พิจารณาว่า ถ้าควรจะให้ธนาคารเล็ก ๆ เกิดขึ้นบ้าง ๆ หรือว่าไม่ควรจะบำรุงให้ธนาคารเล็ก ๆ ขึ้น ๆ ขอให้ท่านสมาชิกผู้ใดมีข้อสงสัยไปปรึกษาหารือในข้อนี้ แต่

ข้อเท็จจริงในเรื่องแบงก์เล็กจะมีประโยชน์ประการใดนั้นข้าพเจ้าขอแสดงให้ที่ประชุมทราบว่า .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านเป็นกรรมการของสภาฯ เมื่อท่านแพ้โหวตเขาในที่นั้น แล้วท่านจะมาพูดที่น้อยอย่างไร ข้าพเจ้าฟังอยู่เป็นนานท่านแพ้โหวตเขาแล้ว ข้าพเจ้ายิ่งสงสัยเหลือเกิน ท่านจะมาพูดอย่างไรท่านเป็นกรรมการของสภาฯ เป็นคณะที่สภาฯ ตั้งไป ควรจะให้ผู้อื่นเขาพูด และในเรื่องนี้ท่านแปรญัตติหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ท่านเป็นกรรมการของสภาฯ สภาฯ ตั้งท่านไปเป็นคณะ ท่านแพ้เสียงโหวตแล้วจะพูดอีกก็ไม่เป็นเกียรติงาม ขอให้ท่านตรึกตรองเสียก่อน

พล.จ.ท. พระยาสุรยุทธเสนี ร.น. (กรรมการ) : ปัญหาเรื่องนี้ประธานกรรมการได้สงวนไว้ ขอให้สภาฯ วินิจฉัย จึงได้ปรากฏในรายงานของคณะกรรมการว่าจะนำเสนอสภาฯ ในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ ถ้าหากว่าท่านประธานฯ เห็นเป็นปัญหาว่ากรณีเชิงกรรมการไม่ตกลงกันนั้นจะนำเข้ามาหารือในสภาฯ ได้หรือไม่ น่าจะได้พิจารณาในเรื่องนี้เสียก่อน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ถ้าข้าพเจ้าทราบความเช่นนั้นแล้ว
ก็ไปอีกเรื่องหนึ่งท่าน

นายไต้ ปานิกบุตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพระนคร) : ข้าพเจ้าขอ
พูดสักหน่อย คือตามรายงานกรรมธิการ
ได้ทำความเห็นไว้ทั้งสองฝ่าย คือ
กรรมธิการฝ่ายข้างมากและกรรมธิการ
ฝ่ายข้างน้อย ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนว่า
แบบอย่างที่ทำเช่นนี้เคยมีมาในรอบสี่ปี
และได้มาโต้กันในสภาฯ อย่างเดียวกัน
การที่มีการโต้เถียงกันระหว่างกรรมธิการ
ข้างมากและข้างน้อยนั้น เพราะว่ากรรม
ธิการจะแปรญัตติเองนั้นไม่สำเร็จ เพราะ
เห็น กรรมธิการ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่าพูดได้ แต่อย่างไร
ก็ดี สมาชิกอยากจะฟังความเห็น ของ
กรรมธิการทั้งสองฝ่ายเสียก่อน แล้ว
จึงจะเลือกสนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
เพราะฉะนั้นขอให้กรรมธิการแต่ละฝ่าย
ลุกขึ้นให้ความเห็นของท่านเสียก่อน แล้ว
เราจึงจะได้เลือกสนับสนุน เพราะท่านก็
ได้เป็นผู้แทนของสภาฯ นี้ที่เราได้เลือก
ไป

นายสนธิ เจริญรัฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : อันที่

จริงข้าพเจ้าอาจจะมีความเห็น ข้างมาก
กรรมธิการฝ่ายค้านหรือไม่ได้ก็ได้ แต่
ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนว่า ในลักษณะของ
การทำหน้าที่กรรมธิการของสภาฯ นั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนี้ ไม่ค่อยจะงามนัก
แม้ว่ากรรมธิการ แยกกันอยู่ก็ชอบที่จะ
บันทึกรายงานเฉพาะ นโยบายนโยบาย
ขอให้สภาฯ พิจารณาแล้วรีบเอาไปร่าง
มาใหม่ ประเดี๋ยวเดี๋ยวก็เสร็จ แต่ใน
บันทึกรายงานของกรรมธิการนั้น บอกว่า
กรรมธิการ ฝ่ายข้างมากจะมาโหม่งใน
ฝ่ายข้างน้อยแย้ง ถ้ากรณีจะเป็นอย่างนี้
ผู้แทนพระนครว่า คือเอากลับมาตั้งสภาฯ
แล้วให้โต้กันเองเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึก
ไม่งามเลยสำหรับรัฐสภา การกรรมธิการ
บอกว่า สำหรับมาครั้นให้สภาฯ พิจารณา
ว่าจะเอาอย่างไร แล้วกรรมธิการก็เอา
กลับไปทำมาใหม่ ไร่นี้อายุประเดี๋ยวเดี๋ยว
ก็เสร็จ ถ้าจะให้กรรมธิการโต้กันเอง
อย่างนี้ไม่ชอบ

ขุนวรสิทธิ์ ตรีณเวทย์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดหนองคาย) : ข้าพเจ้า
นึกได้ว่าในครั้งเราพิจารณาร่างพระราช
บัญญัติการเลือกตั้ง ในส่วนนโยบายนโยบาย
กล่าวถึงวิทยฐานะนั้น ถ้าหากว่ากรรม
ธิการ ไม่ตกลงกันแล้วก็นำมาขออนโยบาย

ทอดสภาวะที่จะเป็นอย่างไร อย่างนั้นทำ
 โคะ แต่จําในเรื่อนี้ไม่เป็นเช่นนั้น คือ
 เมื่อทั้งสองฝ่ายมีความเห็นเท่ากัน และ
 ประธานกรรมการก็ควรตัดสินใจไปแล้วอีก
 หนึ่งเสียงก็เป็นคะแนนเสียงข้างมากแล้ว
 เพราะฉะนั้นข้อพิพาทก็คิดว่าน่าจะระงับไป
 ไม่เหมือนกบฏที่เคยทำมาแล้ว
 ๒. ประเด็น สภาผู้แทนราษฎร :
 ไม่ใช่ในรายงานนี้เขาบอกว่า กรรมมา-
 ธการส่วนมากเห็นว่าอย่างนั้น กรรมมา-
 ธการส่วนน้อยเห็นว่าอย่างนั้น เพราะ
 ฉะนั้นเขาพิพาทเองก็เห็นว่ายังเคียงกันอยู่
 ขอให้ประธานกรรมการชี้มา
 ๓. นายเดอน บุนนาค (กรรมมา-
 ธการ) : ประธานกรรมการไม่อยู่ แต่
 ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นเลขานุการของ
 คณะกรรมการนี้ ขอชี้แจงแทนว่าคั้ง
 ในเรื่องเงินทุนของธนาคาร ซึ่ง ชำระแล้ว
 จะต้องเป็นจำนวนเท่าใดนั้น กรรมการ
 ได้พิจารณาอภิปรายกันอย่างมากมายที่
 เคยอยู่ในที่นี้ก็อยู่ ๒ ท่านที่เห็นว่าควร
 จะเข้าไปกับรัฐบาลเสนอมานี้ คือ
 สองแสนบาทก็ โดยเหตุผลซึ่งได้แจ้งไว้
 นั้นมันก็อยู่อย่างนั้นว่า เพื่อเป็นประกัน
 ของผู้ฝากในอย่างหนึ่ง และจำนวนเงิน
 นี้ก็เพื่อสหรับในการประกอบการค้า ถ้า

หากว่าต่ำกว่านี้แล้ว ประโยชน์ของผู้ฝาก
 ก็จะไม่ได้รับความคุ้มครองเพียงพอ และ
 การดำเนินการค้าคงจะไม่ได้ผลดีนัก ส่วน
 กรรมการ อีกฝ่ายหนึ่ง นั้น มีสาม ท่าน
 ด้วยกัน ก็มีความเห็นว่าจำนวนเงินสอง-
 แสนบาทนั้นสูงไป การธนาคารควรจะ
 เป็นสิ่งที่บำรุงให้มีจำนวนมากขึ้น และ
 อย่างเหตุผลในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งกรรมมา-
 ธการผู้มีความเห็น อย่างนั้นก็ได้แสดง
 ความเห็นไว้เมื่อก่อนแล้ว ในที่สุดกรรมมา-
 ธการฝ่ายนั้นก็มี ความเห็นว่าควร จะลด
 จำนวนเงินนั้น ลงมาเหลือ หนึ่งแสนบาท
 เมื่อทั้งสองฝ่าย แต่ละฝ่ายต่างก็มีคะแนน
 เสียงฝ่ายละสามเท่ากันเช่นนั้น ประธาน
 กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนของรัฐบาลด้วย
 ก็จำเป็นที่จะต้องเสนอตามร่างของรัฐบาล
 แต่ท่านได้กล่าวไว้ว่าเรื่องนี้ สิ้นสุดแล้วแต่
 สภาฯ จะเอาใบบายอย่างใด คือสภาฯ
 ต้องการ จะให้มีธนาคาร จำนวน มาก ๆ
 และมีทุนเพียงเล็กน้อยก็สุดแล้วแต่สภาฯ
 หรือจะต้องการรักษาประโยชน์ของผู้ฝาก
 อยาก จะให้จำนวนเงิน นั้นเพียง พอ ที่จะ
 ประกัน ประโยชน์ ได้ก็ควรจะให้ เป็น ไป
 ตามร่างที่กรรมการเสนอ ประธาน
 กรรมการได้พูดแต่เพียงเท่านี้ อัจจะ

เป็นข้อบกพร่องก็ได้ที่บันทึกนั้น ไม่ค่อย
ข้อความไว้โดยละเอียด

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : เป็น
กันฟังได้ว่าปัญหาที่มีอยู่ว่า คณะกรรมา-
ธิการที่เดียวกันนั้น ฝ่ายข้างมากกว่าอย่าง
หนึ่ง ส่วนฝ่ายข้างน้อยกว่าอีกอย่างหนึ่ง
เป็นแต่เพียงความเห็นยังไม่ได้ลงมติอย่าง
แท้จริงเด็ดขาดมาสู่สภา ฯ ซึ่งสภา ฯ ไม่
มีสิทธิ์ที่จะผูกต่อไป ที่ในการรายงานก็
ไม่จำเป็น จะต้องมีลายลักษณ์อักษร
เสมอไป กรรมการผู้ใดผู้หนึ่ง อาจจะ
ยื่นญัตติอะไรอย่างใด อย่างหนึ่งเป็นการ
เสนอ ซึ่งคณะกรรมการหรือกรรมาธิการ
ข้อความนั้นก็ได้ บันทึกปรากฏว่าในคณะ
กรรมาธิการนั้น ได้มีกรรมาธิการยื่นขึ้น
๒ ท่านรับรองแล้วว่าปัญหาขอให้สภา ฯ
วินิจฉัย คือคล้าย ๆ ว่าอย่างนั้น เมื่อ
เช่นนั้นแล้ว ข้อข้องใจของสมาชิกที่ว่า
สภา ฯ ไม่มีอำนาจจะพิจารณาปัญหานี้
นั้นก็จะเป็นข้อความที่เข้าใจผิด

นายมังกร เล่าหเรณู (กรรมา-
ธิการ) : เรื่องนี้ถามที่ได้ตกลงกันใน
คณะกรรมการในเวลาที่จะได้ทำราย-
งานนั้น ได้ตกลงกันว่ากรรมาธิการส่วน
น้อย ขอสงวนข้อไว้ เพื่อจะได้มา

อภิปรายกันในสภา ฯ อีกครั้งหนึ่ง ได้
ตกลงกันเช่นนั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
ไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้พูดกันแต่
ไม่ใช่ให้กรรมาธิการมาแต่เพียงคนเดียว
ข้าพเจ้าไม่ยอม อยากจะให้กรรมาธิการ
ชี้แจงเท่านั้น

นายไต ปาณิกบุตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพระนคร) : ไม่ใช่เรื่อง
เลียง คืออยากจะฟังความเห็นของกรรมา
ธิการนั้นให้ละเอียดในข้อเท็จจริงต่าง ๆ
เพราะที่เราเลือกกรรมาธิการตามญัตติ
เราได้พยายามกลั่นกรองเลือกเอาแต่ผู้ที่มี
ความชำนาญชำนาญในกิจการนั้น เราจึง
เรียกว่าวิสามัญ และในรายงานก็ชี้ชัดว่า
เป็นความเห็น ที่เห็นความเห็นนั้นในคำ
อธิบายไว้สั้น ๆ ตามประเด็นที่ที่กรรมา
ธิการ จะบรรยายความเห็นของตนโดย
ละเอียดพิสดารว่าเหตุใดจึงเป็นดังนี้เพื่อ
ประโยชน์แก่ที่ประชุมจะได้ตัดสินว่าควร
จะเป็นอย่างไร กรรมาธิการยอมเป็นตัวแทน
แทนของสภา ฯ และเมื่อมีความเห็นที่
ละความเห็นแล้วเราจะได้ พิจารณาว่า
ควรจะเป็นอย่างไร ที่ข้าพเจ้าถามก็ไม่ได้
เดียวกัน คืออยากจะให้กรรมาธิการ
ความเห็นแก่สภา ฯ นี้ ถึงที่ข้าพเจ้าพิน

ก็ไม่ใช่เดียวกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
 อยากจะยืนยันว่า ขอให้กรรมการเป็น
 สหุทัยกันก่อน ทั้งนี้เพื่อจะได้รวบรวม
 ประเด็นให้สั้นเข้ก ทั้งนี้จะได้ข้อเท็จจริง
 และมีความเห็นที่ลง ไปให้ละเอียดถูก-
 ต้องแล้ว เราจะได้เลือกสนับสนุนฝ่ายใด
 ฝ่ายหนึ่งได้ ข้าพเจ้ามิได้มุ่งหมายที่จะให้
 ไท่เดียวกัน แต่อยากจะให้บรรยายข้อ
 เท็จจริงเท่านั้น เพราะฉะนั้นหวังว่า
 กรรมการคงจะเห็น พ้อง ด้วย ใน ข้อนี้
 เพราะเหตุว่าการ วิชาการ นั้นยอมเห็น
 กิจการพิเศษพิเศษเป็นกรรมการนั้นยอม
 ให้เหตุผลและหลักฐานได้ดีกว่ากันทั่วไป
 เช่นสมาชิกรายอย่างข้าพเจ้า ขอกรรมการ
 ได้โปรดให้ความเห็น แล้วในที่สชเรา
 จะได้เลือกเอาความเห็นเหล่านั้น อย่าง-
 หนึ่ง ขอท่านกรรมการได้โปรดให้ข้อ
 เท็จจริงให้ที่ประชุมนี้ ทราบเพื่อวินิจฉัย
 ต่อไป

นายฮิว คามไท (ผู้แทนราช
 ภัฏโรงหัตถ์กำแหงเพชร) : ปัญหาที่
 สมาชิกจะขอให้ท่าน กรรมการ ซึ่ง แยัง
 กันอยู่ทางฝ่ายทางข้างนั้นข้าพเจ้าไม่เห็น
 ด้วยเพราะอะไร มติของสภาฯ มีอยู่ใน
 กฎเองเป็นโอกาสนี้แล้ว ว่า ไม่มี สมาชิก
 แปรญัตติ เมื่อไม่มีสมาชิกแปรญัตติกั

หมายความว่า เห็น พ้อง ด้วยกับร่าง ของ
 รัฐบาลแล้ว และในคณะกรรมาธิการส่วน
 มากก็มีความเห็นพ้อง กับร่าง ของ รัฐบาล
 เต็มขาดแล้ว แล้วจะมีมติเป็นอย่างอื่นไป
 อีกนั้นไม่ได้อย่างเด็ดขาด ข้าพเจ้าเห็น
 อย่างนี้

น.ต. หลวง ชำรง นาวา สวัสดิ-
 ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด-
 ไทย) : ถ้าผลของการ ตกกลง ในเรื่อง
 ใช้ได้เฉพาะในกรณีเรื่องนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็ไม่ขัดใจอย่างใด แต่ถ้าจะถือว่าเป็น
 เรื่องตัวอย่าง นำไปใช้ในเรื่องอื่น ๆ
 ด้วยแล้ว ข้าพเจ้าก็ข้องใจที่จะยอมให้
 การอภิปรายกันในที่นี้ไม่ได้ คือว่าใน
 ระหว่างกรรมาธิการด้วยกันเอง เราต้อง
 ถือว่าได้รับเอ ารายไปจากสภาฯ ที่
 จะต้องทำงานร่วมกัน หนึ่งอันเดียวกันมา
 กันแล้วมิใช่ใช่ มิใช่เอา ไปร่วม ใน คณะ-
 กรรมการ ได้มีความเห็นพ้องด้วย ก็อาจ
 จะทำได้ด้วยประการต่าง ๆ ก็อาจจะ
 แปรญัตติล่วงหน้าไว้ หรือถ้ามีสมาชิกอื่น
 แปรญัตติไว้เช่นนี้ก็ยอมจะสงวนสิทธิ์ที่จะ
 ไปนั่งในที่ของสมาชิกและอภิปรายได้ดังที่
 ได้เคยกระทำมาแล้ว ฉะนั้นในเรื่องนี้
 ย่อมเป็นการชาวสะอาด และได้ลงมติมา
 แล้ว และตามคำอภิปรายของกรรมการ
 ผู้หนึ่งบอกว่า ประธานกรรมการ

ได้ขาดแล้วว่าควรจะเป็น สองแสน บาท และถ้าจะดูในร่างมาตรา ๖ แล้วจะเห็นว่าจำนวนสองแสนบาทก็ยังคงอยู่ ซึ่งถ้าแม้ว่าไม่ได้เป็นการตกลงกันในคณะกรรมการเสร็จแล้ว และได้ส่งวนสิทธิ์ที่จะอภิปรายในเรื่องนี้ไว้แล้ว ก็ไม่ควรจะใส่ว่าสองแสนหรือหนึ่งแสนบาท และในรายงานควรจะต้องชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นสำหรับสภา ฯ ควรจะได้วินิจฉัยว่าในการที่กรรมวิธีการได้ตกลงกันเช่นนี้จะตกลงเพื่อคอมโพรไมซ์ คืออะลุ่มอล่วยกัน ซึ่งต่อไปอาจจะเป็นแบบที่ค้ำเค้นหรือไม่ค้ำเค้นได้ ประธานกรรมการอาจจะให้ความเห็นว่าควรจะนำเข้ามาในสภา ฯ แต่ก็ไม่ควรเข้ามาในรูปที่ผูก คือหาวิธีนโยบายของสภา ฯ ว่าจะเอาอย่างไร และเมื่อสภา ฯ ตกลงกันอย่างไรแล้วก็ไปร่างมาตามนั้นก็ยอมทำได้ แต่ที่ประธานกรรมการตกลงเด็ดขาดว่าเขาสองแสนบาท และให้โอกาสมาเดียวกันในที่นี้ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าทำไม่ได้ และอีกอย่างหนึ่งถ้าเดียวกันไปแล้วก็อาจจะเป็นดังเช่นที่สมาชิกผู้หนึ่งอภิปรายเมื่อกันคือรัฐบาลร่างมาเต็มหนึ่งแสน และไม่มีสมาชิกผู้ใดแปรญัตติแต่หนึ่งหรือ

สองแสนนั้นไปเกิดชนที่กรรมวิธีการตกลงกันให้เด็ดขาดมากกว่าที่จะเอามาเถียงกันในที่นี้ ข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่ที่นั่น ส่วนที่จะเป็นหนึ่งหรือสองแสนนั้น ข้าพเจ้ายังไม่มีความเห็น จึงใคร่ที่จะขอรับรองว่า ถ้าตกลงกันเฉพาะกรณีเป็นอีกเรื่องหนึ่งข้าพเจ้าก็ไม่คัดใจ ถ้าตกลงกันเป็นหลักการทั่วไปแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะทำเช่นนั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร ตามที่รัฐมนตรีกล่าวแนบใจข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างเดียวกับท่าน อยากจะรักษาแบบมากกว่าอันอยากจะต้องระเบียบมากกว่าอัน ตามที่กรรมการซึ่งสภา ฯ ได้คงไปนั้น เมื่อแพ้ความเห็นแล้วก็ควรจะแพ้ ไม่ควรจะมาพูดในที่นี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเสนอ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือ ๓ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันวางตกไป ยืนตามร่างเดิม มาตรา
อื่นต่อไป ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๗

นายทองอยู่ พุดพัฒนา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดธนบุรี) : มาตรา ๗
ข้าพเจ้าสงสัยว่าเหตุใดกรรมการจึง ไป
คัดสองวรรคหนึ่งออกไป

นายเคอเน บุนนาค (กรรมมาธิ-
การ) : ตามร่างเดิมของรัฐบาลนั้นได้
กำหนดไว้ว่า ถ้าธนาคารมีทุนน้อยกว่า
สามแสนบาทจะต้องมีเงินประกันเป็นจํานวน
ถึงห้าหมื่นบาท จำนวนถึงห้าหมื่นบาท
นี้กรรมการเห็นว่าออกจะเป็นจํานวนที่
มากอยู่สักหน่อย เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะ
สนับสนุนออกทางหนึ่งที่จะให้ธนาคาร ได้
เจริญขึ้นโดยถือกันให้เป็นจํานวนเพียง
พอแก่การก่อร่าง ตั้งใจคิดว่าควรจะลดจํานวน
ห้าหมื่นบาทสำหรับเป็นหลักประกัน
ให้หน่อยลงไป จึงได้คิดให้เป็นอัตรา
ร้อยละสาม ถ้าทุนสองแสนบาทร้อยละสี่
ถ้าทุนสามแสนบาทขึ้นไป ส่วนที่
สามหมื่นบาทนั้น ส่วนต่อไปตามร่างของ
รัฐบาลว่าถ้ามีน้อยกว่าสามแสนแล้วต้องมีเงิน
ประกันเป็นจํานวนเจ็ดหมื่นห้าพันบาท
ถ้าสองแสนบาทขึ้นไปเป็นเจ็ดพันบาทนั้น

กรรมการเห็นว่าควรจะเป็นอัตราร้อยละ
ละ จึงได้ตัดออกเสีย แต่อย่างไรก็ตาม
กรรมการยังเห็นตามร่างของรัฐบาลจึง
ไม่ได้ตัดเงินประกันออกเสีย คือเงินทุน
จะเป็นกี่ล้านก็ตาม เงินประกันก็คงจะเป็น
แสนบาทนั่นเอง

นายทองอยู่ พุดพัฒนา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดธนบุรี) : ตามมาตรา
ในร่างเดิมข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ แต่
กรรมการก็ได้ไปตัดเสีย ในมาตรานี้
ถ้ามองดูทั่ว ๆ ไปแล้วจะรู้สึกได้ว่า ถ้าบริหาร
ธนาคารของเราเองนั้นดูเหมือนจะมีน้อย
เต็มที หรือแห่งเดียวเท่านั้นนอกจากนั้นก็
ไม่ใช่ของเรา เพราะฉะนั้นปัญหาต่อไป
มีว่า ถ้าสำหรับเงินฝากธนาคารนั้นเป็นเงิน
ซึ่งราษฎรชาวไทยเราได้ไปฝาก เมื่อเป็น
เช่นนั้นแล้ว ธนาคาร จึง ควรที่จะมีหลัก
ประกันให้มากพอควร ถ้าหากว่าธนาคาร
นั้นมีหลักประกันไม่มากพอควรแล้ว
ธนาคารเกิดง่อนแง่นโอนอ่อนขึ้น ราษฎร
ซึ่งไปฝาก ซึ่งเป็นชาวเราแท้ ๆ ก็
จะพลอยย่อยกับขาดทุนไปด้วย จึงอยู่คณะกรรมการ
ได้มีความกรุณาต่อธนาคาร
เป็นอันมาก ข้าพเจ้าก็เห็นใจ แต่ขอให้
คิดว่าธนาคารนั้นเป็นของพวกเราใช้หรือไม่
เพราะฉะนั้นเราควร จะ กรุณาต่อ

ราษฎรของเราดีกว่าเราเลือกหลักประกันไว้ให้สูงพอ เพื่อกันไม่ให้ราษฎรของเราเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ หมายความว่าถ้าธนาคารล้มไปแล้วเงินก็จะสูญ ถ้าเรามีหลักประกันพอควรแล้ว จะเห็นเงินราษฎรของเรามากขึ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักประกัน โดยเฉพาะสำหรับธนาคารในขณะนี้ควรจะสูง เมื่อต่อไปธนาคารของเราเกิดขึ้นมาก ๆ แล้ว นั่นเป็นอีกปัญหาหนึ่ง

พระพิณิจ ธนาคาร (กรรมวิธีการ) : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้แปรญัตติขอให้เป็นอัตราร้อยละสิบ ด้วยซ้ำไป แต่ครั้นคณะกรรมวิธีการนี้ได้แปรเป็นร้อยละสิบ ท่านก็ยังไม่พอใจ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะหมายความว่าอะไรกัน คือร้อยละสิบมันมากเกินไป ที่นี้เราเอาแต่น้อย เมื่อเอาแต่น้อยแล้วเรอก็อ้างอยู่แล้วทำไมยังไม่พอใจอีก ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจเลยอภิปรายกันมานานแล้วก็ไม่เข้าใจ

พล ร. ต. พระยาสุรยุทธเสนี ร.น. (กรรมวิธีการ) : การที่กรรมวิธีการยอมให้การเรียกประกันสิบเปอร์เซ็นต์นั้น นอกจากเหตุผลที่กรรมวิธีการผู้หนึ่งอธิบายมาแล้ว ข้าพเจ้าขอชี้แจง

หรือน้อยนั้น เราจะต้องรู้ถึงฐานะของประเทศเราดีกว่า พลเมืองของประเทศเรานั้นมันมีเงินแค่ไหน และธนาคารที่ตั้งอยู่เวลานี้ให้ประโยชน์แก่การค้าอย่างไรบ้างหรือไม่ ที่เราจะออกพระราชบัญญัติใหม่ไปนี้ ไม่เฉพาะแต่ที่เราจะต้องนึกถึงธนาคารที่ตั้งขึ้นใหม่เท่านั้น เราจะต้องระลึกถึงธนาคารที่ตั้งอยู่แล้วด้วย ไปด้วย ธนาคารที่ตั้งอยู่เดิมนั้นไม่เคยม้างเงินประกันอะไรต่อรัฐบาลเลย ถ้าหากว่าพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้ว จะต้องวางเงินประกันเป็นจำนวนมากมาย ซึ่งฐานะของธนาคารในเวลานี้เป็นอย่างไร ท่านก็ยอมทราบอยู่ ถ้าหากว่าเราวางตั้งเรียกเก็บไป ธนาคารนั้นอาจจะล้มไปก็ได้ เพราะฉะนั้นกรรมวิธีการเห็นว่สิบเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นการสมควรแล้ว

นายทองม้วน อัดถาวร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ข้าพเจ้าพอใจในเหตุผลที่สมาชิกอภิปรายในข้อแปรบัญญัติข้างต้น แต่ยังไม่พอใจในการแปรญัตติของสมาชิกนั้น ก่อออกมาจะให้เป็นที่ตามร่างของรัฐสภาที่เสนอมาร่างของรัฐบาลนั้นถ้าหากว่าท่านสามแสนจะต้องมีเงินประกันเป็นจำนวนไม่เพิ่มเติมว่า การที่เราจะเรียกประกันมาก

น้อยกว่าหกหมื่นแต่ถ้าสี่แสนลงมาจะต้อง
มีเงินประกันไม่น้อยกว่าเจ็ดหมื่นบาท
แต่ถ้าเราจะเพิ่มประกันตามที่คณะกรรม
มาธิการแก้ไขมานั้น คือร้อยละสิบ ถ้า
สมมติว่าสามแสนจะเรียกประกันเพียงสาม
หมื่นเท่านั้น การที่เราเรียกประกันน้อย
นั้นจะทำให้เป็นการเสียหายแก่ประชาชน
ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่
ประชาชนนั่นเอง เพื่อเป็นเหตุให้เชื่อ
ใจของประชาชน ถ้าหากว่าเราเอาเงิน
ไปฝากเขา เรากลับนอนตาไม่หลับก็
เพราะว่าหลักฐานอ่อนแอ หรือว่าหลัก
ฐานไม่เป็นประกันพอในการที่จะจ่ายเงิน
เหล่านี้เห็นวาระของรัฐบาลนั้น ค่ะ มาก
มีประโยชน์แก่ผู้ที่ไปฝากไว้เนิ่นเชื่อใจ
ได้จริงๆ มิฉะนั้นจะเป็นการเดือดร้อนแก่
ผู้ฝากเงินที่มากก็เอาเงินไว้อย่างนี้ ถ้า
หากว่าเกิดใจผู้ร้ายมาปล้นเข้าก็จะฉิบหาย
กันหมด

พระพิบูลย์ธนากร (กรรมมาธิการ):
ถามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ไต่ถาม ปราย
เมื่อต้น คณะกรรมมาธิการและรัฐบาลก็
ไม่ขัดข้องที่จะยื่นตามร่างเดิมของรัฐบาล
เป็นต้นเป็นอย่างไร

หลวงศรีประภาส (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ตามที่พูด

กันมาแล้วมากพอแล้ว และเข้าใจกันดี
แล้วการที่จะเข้าใจในแง่กหรือไม่นั้น
แล้วแต่ความพอใจของเรา เราอยากเชื่อ
เขาก็ตามใจ เพราะฉะนั้นเหตุผลที่พูดกัน
มาแล้วก็พอแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้
ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายไต้ ปานิกบุตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพระนคร) : ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่มีการลงมติ เพราะกรรมมาธิการ
ยอมให้แก้ตามร่างรัฐบาลแล้ว กรรมมา
ธิการว่าไม่ขัดข้องในการที่จะให้เป็นไป
ตามร่างของรัฐบาล

หลวงศรีประภาส (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้า
เสนอให้ลงมติตามผู้ประพฤติกี่ กรรมมา
ธิการจะยอมตกลงใจอะไรใจ แต่ขอประ
พฤติกี่ไว้แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรแก้หรือกละสืบเป็นร้อยละสิบ ตาม
แปรญัตติของนายทองอยู่ ฯ ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกรวมมือ ๓๖ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เพราะฉะนั้นคำแปรญัตตินั้นเป็นอันตก
ไป คราวนี้มีสองร่าง ร่างของกรรมา
ธิการหรือร่างของรัฐบาล ขอให้ลงมติ
อีกที

นายไต้ ปาณิกบุตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพระนคร) : ก็คือ ที่
ข้าพเจ้าจะพูดก็มีอยู่ว่า พระราชบัญญัติ
ที่สำคัญ ถ้าหากว่าเราไม่ได้ว่าเหตุผล
กันให้เพียงพอแล้วลงมติไปนั้นก็น่าเสีย
หายกันอยู่บ้าง เรื่องเมื่อกันไต่ถามไป
แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่ออันหนึ่งจึงไม่
สิ้นหวังในการที่จะพูด ในเรื่องธนาคาร
ข้าพเจ้าก็ไม่มีความชำนาญ ในการที่
จะพูดแต่มีหลักอยู่อันหนึ่งว่า ร่างของ
รัฐบาลนั้นเห็นกันว่าได้ผลดีอยู่แล้ว แต่
ข้าพเจ้าก็ไม่ขอเสนอให้แก้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ท่านจะเสนอญัตติให้เป็นไปตาม
ร่างของรัฐบาลก็ได้ ท่านพูดอ้อมก้อม
ไปลำบากเปล่า ๆ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :

ในกรณีนี้ไม่ต้องมีการเสนอญัตติ เพราะ
ว่ากรรมาธิการผู้หนึ่ง ได้ยื่นขอรบรอง
แล้วว่าเอาตามร่างของรัฐบาลนกรร
มาธิการไม่ขัดข้อง และเห็นดีที่เกี่ยว
เมื่อท่าน ประธาน ได้เคยตัดสินแล้วว่า
กรรมาธิการทำงานอะไรให้สภา
กรรมาธิการก็ต้องผูกพันเช่นนั้น และ
ที่นั่งตรงนั้นก็เป็นที่นั่งกรรมาธิการ เมื่อ
พูดขึ้นก็เป็นคำของ คณะกรรมาธิการ
แต่อย่ากลับตาลปัตรคำพูดของท่านก็
แล้วกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ท่านพูดข้าพเจ้าก็เฝ้าฟังด้วยความพยายาม
แต่ที่กรรมาธิการพูดเมื่อกัน ไม่ใช่คำ
ยืนยันนะท่าน เพราะฉะนั้นจะพูดอะไร
ก็ต้องให้แน่ชัดขึ้นมา

พระยาไชยยศสมบัติ (ประ-

ธานกรรมาธิการ) : เรื่องเงินประกัน
ที่จะเรียกจากธนาคารนั้น ทางฝ่ายกรร
มาธิการมีความเห็นว่า ถ้าหากว่าเราจะ
เรียกเป็นจำนวนน้อยไปแล้วก็อาจจะ
เป็นช่องทางให้ธนาคารนั้นกระทำการ
ไปในทางไม่สุจริตก็ได้ คือการคว่ำทำ
ไปในทางสุจริตนั้นอาจจะเป็นการเสี่ยง

โชคมากกว่าที่จะทำการค้าอันแท้จริง
 เรื่องนี้สำหรับผู้ที่มีความสนใจในเรื่อง
 การธนาคารเห็นว่าควรระวังเงินประกัน
 เป็นจำนวนสูง แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า
 ถ้าหากธนาคารมีเงินแค่เพียงเล็กน้อย
 และเรียกประกันจำนวนสูงแล้ว เงิน
 ประกันนั้นจะต้องนอนนิ่ง หลักทรัพย์
 เสีย เงินที่ธนาคารจะทำการหมุนเวียน
 ก็จะเป็นการลำบาก เมื่อความเห็นใน
 คณะกรรมการมีอยู่สองฝ่ายเช่นนี้จึงได้
 ทหาการประนีประนอมกันตั้งร่างที่เสนอ
 มา แต่ส่วนที่สภา ฯ นี้จะมีความเห็น
 ประการใดก็สุดแล้วแต่จะตกลง กรรมการ
 ไม่ยืนยันข้อความนี้ว่าควรจะเอา
 ตามร่างของกรรมการหรือจะเอาตาม
 ร่างที่รัฐบาลเสนอมา

นายมง เล่าที่เรณู (กรรมการ
 ธิการ) : คุณเหมือนเราจะไม่ได้รับการ
 ค้าตามที่ตกลงกันได้เมื่อวานนี้ คุณตาม
 รายงานกรรมการก็จะทราบได้ว่าเรา
 ได้ตกลงกันอย่างไรในมาตรา เพราะ
 ฉะนั้นก่อนอื่น ข้าพเจ้าใคร จะขอกราบ
 เรียนวาทีก่อนหน้าที่กรรมการจะประชุม
 กว้างวงพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้
 กงปัญหาขึ้นเสนอที่ประชุมว่าเราควร จะ

ได้พูดเหตุผลกันเสียก่อน ข้าพเจ้าได้
 ตามเจ้าคุณ ไชยยศ ฯ ซึ่งเป็นผู้แทน
 รัฐบาลเวลานั้นว่าจะเอาอย่างไรกันแน่
 ในเรื่องนี้ และกิจการธนาคารเวลานั้น
 เป็นการเพียงพอแล้วหรือ และในชนบท
 ต่าง ๆ นั้น เรายังจะต้องการธนาคาร
 อีกหรือไม่ ท่านได้ตอบข้าพเจ้าโดย
 ชื่นตาว่า ๑. เราจะควบคุม ๒. เรา
 ต้องการจะส่งเสริมให้มีธนาคาร ให้มาก
 ขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้คณะกรรมการจึง
 ได้พยายามหาถ้อยคำที่จะมาพูดกันใน
 เรื่องนี้ ผลที่สุดได้ตกลงกันไปแล้วเมื่อ
 มาถึงสภา ฯ นี้จะไม่ยืนยันนั้นก็แล้วแต่
 ขุนวรวิชัยศรีตรณเวทย์ (ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดหนองคาย) : ท่าน
 กรรมการมีความประสงค์ว่า ถ้าหาก
 จะเรียกเงินประกันไว้มากแล้วจะทำให้
 เงินนั้นนอนนิ่งอยู่ ทั้งที่ท่านประธาน
 กรรมการได้ชี้แจง เพราะฉะนั้นเรา
 ก็สันนิษฐานตามที่กรรมการได้ชี้แจง
 นั้นว่า คอยากจะให้เงินเป็นจำนวนมาก
 ที่จะนำไปหาประโยชน์ แต่ให้มีประกัน
 ไว้บ้างเท่าที่กรรมการเห็นสมควร
 ส่วนข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ในลักษณะ
 เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะต้องให้ความ
 มั่นคงแก่ผู้ฝากเงิน มากกว่าที่เราจะ

ให้ประโยชน์แก่เจ้าของธนาคาร ซึ่งจะเอาเงินไปจ่ายให้มาก คือเงินที่เราเรียกให้น้อยลงแล้ว ส่วนที่เหลือนั้นธนาคารก็เอาไปใช้เป็นประโยชน์ที่จะหาทำไรให้ได้มากขึ้น แต่ประโยชน์นั้นได้เฉพาะบุคคลในธนาคารไม่กี่คน ส่วนเงินที่เราเรียกไว้มากนั้นเป็น ความมั่นคงและเป็นประโยชน์ของคนหมู่มาก คือผู้ที่ไปฝากธนาคาร เมื่อเปรียบถึงประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าเราควร จะต้อง รักษา ประโยชน์ ของทั้งสองฝ่ายไว้ คือทางธนาคารก็ให้ตั้งอยู่ด้วยความมั่นคง เมื่อธนาคารมีเครดิตดีแล้ว นั่นคือ นำความเจริญมาให้ แต่ตรงกันข้าม เมื่อธนาคารมีเครดิตน้อย คนก็ไม่เชื่อถือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควร อย่างยิ่ง ที่ไม่ควร จะแก้ไขตาม ความเห็น ของ ประธานกรรมการ

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำชี้แจงของประธานกรรมการวิสามัญคณะนี้แล้ว เห็นว่ามีเหตุผลสมควรสมควรเหมาะสมกับประเทศสยามเวลานี้ แต่ท่านสมาชิกอย่าลืมว่าธนาคาร ถึง จะมี

เงินทุนถึงห้าร้อยล้านก็ยังมีเงิน ประทับ เพียงหนึ่งแสนบาทเท่านั้น เพราะฉะนั้นที่พูดกันมากพอแล้ว ขอเสนอให้ลงมติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ลงมต้อย่างไร

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ลงมติว่าจะเอาตามร่างกรรมการหรือร่างรัฐบาล

นายไต้ ปาณิกบุตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ควรจะพูดกันอีกขอเปิดอภิปรายต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรอภิปรายต่อไป ขอให้ไปปรดกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๘ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ไปปรดกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันลงมติ ขอให้ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเอาความร่างของรัฐบาล ขอให้ไปปรดกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๓ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรดกมือขึ้น

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ประณามสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันขาดให้คงเป็นไปตามร่างเดิมของ
ร่างบัตรขอให้เลิกข้าราชการ ข้าราชการ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๘ พุทธศักราช ๒๔๗๕

นายสนธิ เจริญรัฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : ใน
มาตรา ๘ ข้าราชการของเจ้าหน้าที่ทหาร
มีราชการประจำ คือตามร่างเดิมของรัฐบาล
นั้นบอกกล่าว ข้าราชการซึ่งจดทะเบียนใน
ราชอาณาจักรสยามจะต้องกันเงินไว้เป็น
ทุนสำรองจำนวนเท่านั้น ๆ จนกว่าจะ
ครบงวดเป็นหนี้สินของจำนวนเงินที่
ที่ชำระแล้ว แก่ที่กรรมการมาแก้วว่า
ธนาคารซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ในราช-
อาณาจักรสยามนั้น ข้าราชการมีความสงสัย
ว่า ธนาคารส่วนมากที่ตั้งอยู่ในสยามนี้
จะไม่ต้องกันเงินไว้เป็นทุนสำรองเช่นนี้
ทั้งนี้มีความหมายอย่างไร

พระยาไชยยศสมบัติ (ประธาน
กรรมการ) : ในร่างเดิมของรัฐบาล
ที่มีอยู่ในปัจจุบันจดทะเบียนในราชอาณาจักร
สยาม ก็พอเพียงจะมีเป็นธนาคารไทยไม่
ให้ธนาคารซึ่งจดทะเบียนในต่างประเทศ
ยกเว้นแต่ที่จะควบคุมไปถึงธนาคารต่าง-

ประเทศให้เขามีเงินทุนสำรองด้วยนั้นใน
ทางปฏิบัติเราทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นตาม
ร่างซึ่งกรรมการเสนอมาจึงได้แก้เพียง
ถ้อยคำให้ได้ความถูกต้องกับความเป็น
จริงเท่านั้นเอง

นายสนธิ เจริญรัฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : ธนาคาร
ที่เป็นเพียงสาขาของธนาคารซึ่งมีสำนัก
งานใหญ่อยู่ในต่างประเทศ จะมาตั้ง
ในราชอาณาจักรสยามนั้น จะต้องจด
ทะเบียนตามประมวลแพ่งหรือไม่

นายเดือน บุญภาค (กรรมาธิ
การ) : ความจริงในเรื่องการเปลี่ยนด้วย
คำนักเพิก ประสงค์ จะให้ตรงกับศัพท์-
อังกฤษที่เรียกว่า เซกออฟฟิศ คือเร
ประสงค์ว่าธนาคาร ซึ่งมี เซกออฟฟิศอยู่
ในราชอาณาจักรสยามแล้วจะต้องกันเงิน
ไว้เท่านี้ ถ้าหากว่าเซกออฟฟิศไม่ได้ตั้ง
ในสยามแล้วเราก็ควบคุมเขาไม่ได้ เรื่อง
การจดทะเบียนนี้ถ้าหากว่าบริษัทนั้นจัด
ตั้งขึ้นในประเทศสยามแล้วก็ไม่เป็นปัญหา
ที่จะต้องจดทะเบียนในประเทศสยาม ถ้า
หากว่าเขาจัดตั้งในประเทศแล้วเขามา
ประกอบการค้าขายที่เมืองเรา ข้าราชการ
เข้าใจว่าคู่เหมือน จะไม่จำเป็นที่ จะต้อง
จดทะเบียน เป็นแต่เพียงแจ้งประการ

นั้นคือ มาตรา ๘ ว่าด้วยเรื่องเงินแทน
ตราของ

นายสนท เจรยรัฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : ถ้าไม่มี
ใครอภิปรายต่อไปข้าพเจ้าขอเสนอให้ลง
มติว่าจะเอาตามร่างกรรมวิธีการ หรือจะ
เอาตามร่างรัฐบาล

(มีสมาชิกปรบธง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้
เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้
ประชุมวันหนึ่ง ผู้ใดเห็นวามตรา ๘ น
ควรให้เป็นไปตามร่างรัฐบาลเดิม ขอให้
ไปปรึกษาก่อน

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรึกษาก่อน

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒ ท่าน)

(ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันให้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล
ขอให้เลิกอภิปราย เว อาน

เรื่องเตาขี้การสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒

นายทองมวน อัคราทร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : มาตรา
๑๒ ตามที่คณะกรรมการได้แก้ไขมานี้
ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยเป็นอนมาก พระราช
บัญญัติฉบับนี้จริงอยู่ เป็นพระราช

บัญญัติที่ควบคุมเพื่อความ ปลอดภัยของ
สาธารณชนในทางการค้า แต่ว่าคณะ
กรรมวิธีการได้แก้ไขมานี้เป็นการบัญญัติ
กฎหมายผูกมัดตัดเสรีภาพของ ผู้ที่ดำเนิน
กิจการในธนาคารนั้นเกินควร คือว่าคณะ
กรรมวิธีการได้เพิ่มเติมข้อความว่า ถ้า
หากว่าธนาคารกระทำกิจการใด ๆ ซึ่งมี
ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี แล้วให้ถือว่า
เป็นการกระทำมิชอบ เมื่อเป็นการมิชอบ
แล้วเขาจะต้องรับโทษอาญาตามกฎหมาย
นี้หรืออาจมีความผิดตามกฎหมายอื่นก็ได้
ข้าพเจ้าขอสมมติตัวอย่างเช่น เรามีธนา
คารใหญ่อยู่ที่ฮ่องกงแต่มีสาขาธนาคารอยู่
ในสยาม แต่ถ้าเขารายงานกิจการบางอย่าง
เพื่อให้ธนาคารใหญ่ของเขาได้ทราบ เช่น
ธนาคารของเขาต้องการจ่ายเงินเป็นต้น แต่
จะถึงกหย ๑ สัก ฉะบับหนึ่งรายงานไปยัง
ธนาคารใหญ่เท่านั้นก็เป็นผิดตามกฎหมาย
นี้เสียแล้ว ทีนี้แหละข้าพเจ้าได้ระลึกถึงข้อ
หมกหมิ่นในการที่จะ ต้องไปรายงานการ
ต่อ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การคลัง
และรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การคลัง
จะต้องวินิจฉัยว่าควร จะ อนุญาต หรือ
ไม่ อย่างนี้ย่อมจะทำความลำบากให้แก่
หน้าราชการอย่างยิ่ง เพราะเรื่องเล็ก ๆ
น้อย ๆ ก็ต้อง ถึง รัฐมนตรีเสียแล้ว

ส่วนกิจการใหญ่ ๆ ที่รัฐมนตรีจะปฏิบัติ อาจ จะ ชะงัก ได้ เหมือนกัน เพราะ ฉะนั้น เรื่อง ไม่ ควร จะ ต้อง ไป ถึง รัฐมนตรี เลย เช่น จะ ส่ง จดหมาย ก็ จะ ต้อง รายงาน รัฐมนตรี ขออนุญาต รัฐมนตรี ข้าพเจ้า ไม่ เห็น ด้วย เลย ขอให้ กรรมการ พิจารณา ให้ รอบ คอบ ใน เรื่อง นี้

นาย เต็ม บุนนาค (กรรมการ) : ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า บาง ที่ ท่าน สมาชิก จะ เข้าใจ ผิด ไป ว่า การ ที่ เรา บัญญัติ ไว้ ว่า ใน การ ที่ ธนาคาร หยุด ทำ การ จ่าย เงิน ขอให้ เข้าใจ คำนี้ ว่า สำคัญ เพียง ไร หยุด ทำ การ จ่าย เงิน ก่อน ที่ จะ หยุด ทำ การ จ่าย เงิน นั้น จะ ต้อง ขอ อนุญาต ต่อ รัฐมนตรี ที่ ท่าน เห็น ว่า เป็น เรื่อง เล็ก น้อย นั้น กรรมการ เห็น ว่า เป็น เรื่อง ใหญ่ ไต่ ทัก เกี่ยว สมมติ ว่า ธนาคาร นั้น เข้ามี่ เสก คอพ ฟี่ ตอก ใน ต่าง ประเทศ ผู้ ที่ อยู่ ใน เมือง ไทย จะ ไป ทำ อะไร กับ ใคร ได้ ถ้า เขา งตจ่าย เงิน เสีย ขอให้ คิด ดู ใน ข้อ นี้ ให้ มาก และ เหตุ การณ์ นี้ ได้ ปรากฏ ชน แล้ว เพราะ ฉะนั้น ด้วย เหตุ นั้น เพื่อ จะ ป้องกัน ประโยชน์ ของ ผู้ ฝาก ที่เป็น คน ไทย เพื่อ ควบคุม กิจ การ ซึ่ง เรา เห็น ว่า จะ เป็น การ เสีย หาย แก่ ผู้ ฝาก เพราะ ฉะนั้น กรรมการ จึง ได้ แก้ ไข ให้ การ ควบคุม นี้ ผล เป็น ประโยชน์ แก่ ผู้ ฝาก

ขุนวรสิทธิ ตฤณ เวทย์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย) : กล่าว ว่า สมาชิก ที่ ท่าน นั้น ไม่ ได้ คิด ถึง ภูมิ ภาคนั้น คือ ไป คิด ถึง เสรี ของ เอกชน ไทย เดี๋ยว ข้าพเจ้า ก็ คิด ว่า เท่า ที่ ท่าน กรรมการ ภาคนั้น เป็น การ รอบ คอบ อยู่ ยั้ง เมื่อ ธนาคาร หยุด ทำ การ จ่าย เงิน แล้ว ถ้า หาก ว่า เรา ไม่ ควบคุม ธนาคาร ที่ จะ จะ ทำ การ ได้ ง่าย ไป นั้น ธนาคาร นั้น ย่อม จะ ทำ การ ทุจริต ได้ ง่าย ด้วย เหตุ ฉะนั้น ในการ ทด ณะ กรรมการ ได้ รักษา ประโยชน์ ของ ชน ทั่ว ภาคนั้น ถึง เมื่อ จะ เป็น การ ตก เสรี ภาพ ของ ธนาคาร บาง ด้ ควร จะ ต้อง ยอม เพราะ ฉะนั้น ขอ เสนอ ลง มติ

(มีสมาชิกบ้รอง)

นายทองม้วน อุดตถากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : เนื่องจาก ข้าพเจ้า เป็น นัก เสรี ชาติ พยายาม หนัก หน่อย จึง ได้ พุด เช่น นั้น และ ข้าพเจ้า ได้ จะ ขอ ทราบ ความ เห็น ของ คณะ กรรมการ เพื่อ ช้ แจง .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ต้อง เบ็ด คอบ ปราย ก่อน

นายทองม้วน อุดตถากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : เมื่อ ท่าน กรรมการ ได้ ช้ แจง แล้ว

นั้นเราควรจะเอาไปบำรุงในประเภทอื่นดีกว่าที่จะเอาไปให้แก่ผู้ที่ไต่บ่าเหน็บบานาญ ซึ่งเดือนละห้าร้อยบาทก็พอสมควรแล้ว แต่รัฐบาลกลับให้ปีละเจ็ดพันสองร้อยบาทซึ่งมากเกินไป ถ้าหากว่าจะได้ลดระดับนี้ลงมาเป็นเพียงหก พันบาทต่อบีแล้วก็เรียกว่าเราได้ทำ ประโยชน์ในอื่นที่จะให้กับราษฎรต่อไปในทางอื่น ๆ ได้อีกเป็นอันมาก แต่ถ้ามาเสียเสียเช่นนี้แล้ว ประโยชน์ที่ ราษฎร จะได้รับในทางภาษี อำกร นั้น ต่อมา จะ ไม่ได้รับผล ตามสมควร เท่าที่ข้าพเจ้าได้คิดดูในปลายสมัยประชุมนี้ รู้สึกว่าการเงินงบประมาณของประเทศนั้นสูงขึ้นเป็นลำดับ เช่นเมื่อก่อนนี้ได้แสดงว่างบประมาณที่จะออกไปในปีหน้านั้นประมาณหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันบาท ซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าจำนวนซึ่งเพิ่มขึ้นนั้นจะพอเพียงหรือไม่ใน กราว จำเป็นซึ่งไม่จำเป็นจะต้องพูดว่าเมื่อไรเพราะฉะนั้นควรจะให้งบประมาณการเงินนี้อยู่ในระดับพอสมควร ซึ่งถ้าหากมือลงแล้วจะลำบาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแปรญัตติว่าเบี้ยบานาญอย่างสูงควรจะเป็นหกพันบาทต่อบี คือเดือนละห้าร้อยบาท

ขุนสมหารทิศคดี (กรรมาธิการ) : ทราบมาขอแปรญัตติเช่นนั้นข้าพเจ้าเข้าใจอย่างไร แต่ก็ไม่เป็นผล คือว่าความในมาตรา ๑๕๕ ในวรรคแรกมีกำหนดไว้แล้วจากทั้งสองร้อยบาท ที่เรามาแก้วรรคสองนี้ คล้ายจากความในวรรคแรกนั่นเอง ถ้าจะยอมแก้วรรคสองให้เหลือยกยวงพัน บาทแล้วจะกลายเป็นอย่างไร คนปลูกท้อออกเตยวันนั้นจะได้เจ็ดพันสองร้อยบาท แต่ท้อออกมาเท่า ๆ อย่งไรนั้นที่ออกแล้วก็จะตกลงไปอีก เพราะฉะนั้นสองวรรคนี้ขอคงใจว่าท่านเข้าใจแล้วคงจะได้ให้ผ่านโดยเร็ว

นายทองอยู่ พัฒนาการ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : การเสนอร่างพระราชบัญญัติในเรื่องการเงินนั้นก็ได้ตกลงไปเมื่อเช้านี้ แต่ข้าพเจ้าสมาชิกไม่มีโอกาสจะแปรญัตติเพิ่มหรือลดได้ แต่ถ้าจะให้สำเร็จผลแล้วจะต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรองแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถจะทำอย่างนั้นได้ เพราะรัฐบาลคงจะไม่รับรองให้เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทางที่จะทำอย่างนี้ได้ แปลว่า จะไปประโยชน์แก่ราษฎร ในภายหลัง ข้าพเจ้าเห็น

ได้ทำอย่างนั้น หมกหนทางจริง ๆ ไม่รู้จะทำอย่างไร

หลวงศรีประกาศ (กรรมวาจา-การ) : กรรมวาจาการจะทำตามแปรฤคคิของท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าในนามของสมาชิกคนหนึ่งเห็นว่าทำให้ท่านไม่ได้ เพราะเหตุงานนโยบายของสภา ฯ นี้เราไม่ใ้แก่จากพันสองร้อยบาทแล้วเราจะมัวแต่ใจกรรมวาจาจะชกกันอยู่ในตัว เพราะฉะนั้นสภา ฯ จึงให้กรรมวาจาการอย่างนกรรมวาจาการแก่ไม่ได้ วรรคหนึ่งไม่แก่แล้ววรรคสองก็แก่ไม่ได้ ท่านถอนเสียดีกว่า ถ้าไม่ถอนก็ขอเสนอให้ลงมติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สภา ฯ ปรมาการแปรฤคคิของนายทองอยู่เห็นนั้นได้เห็นควรให้ร่างนี้เป็นไปตามที่นายทองอยู่ ฯ เสนอ

ขอใ้ไปปรคคิมือชน (มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใ้ไม่เห็นด้วยขอใ้ไปปรคคิมือชน (มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันถูกไป ท่านของพระพินิจนการ

พระพินิจนการ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : เรื่องที่รัฐบาลได้ครณาแก่ข้าราชการชั้นสูง ๆ เพื่อจะใ้เพิ่มเบี้ยกานาญใ้ได้มากขึ้นนี้ ข้าพเจ้าควรจะยินคิด้วยเพราะว่าญาติของข้าพเจ้าจะได้เบี้ยกานาญมาก ๆ แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎร เห็นว่าเมื่อรัฐบาลเก็บภาษีอากรต่าง ๆ ไปได้ และมีเงินอากรต่าง ๆ เป็นอันมาก เวลานั้นมอ้มากแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเอามาแจกกันเสียก็ ทำต้งเพื่อปลูกความนิยมสำหรับข้าราชการชั้นสูง ๆ ผู้มีเบี้ยกานาญ เพื่อความนิยมที่จะมีหลักฐานอยู่เป็นรัฐบาลต่อไป ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐบาลประชาธิปไตยเป็นระบอบคิอยู่หรือ แต่ถ้จะทุใ้ใ้อีกแง่หนึ่งในฐานะที่เราได้เพิ่มภาษีอากรต่าง ๆ มาเป็นหลายคราวแล้ว และใ้เงินมามากมาย.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ท่านพูดคะล่อมให้รวบรัดเข้าใ้ใ้อีกสักนิตเดอะ

พระพินิจนการ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : พูดในประเด็นแท้ ๆ เอาเงินของเขาไปใ้แล้วจะใ้ใ้พูดในเรื่องเงินแล้วจะใ้พูดในเรื่องอะไรก็ไม่ว่า

ประชาชนสภาผู้แทนราษฎร :
เอาเถอะ พุดไปเถอะ

พระพันจันทนุภราช (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : เอาเงิน ของ
ราษฎรไปจ่ายมากมาย แทนที่จะเอา
มาบำรุงราษฎร เช่นนี้ข้าพเจ้าจึงไม่เห็น
ด้วยจึงแปรญัตติว่า ตามร่างพระราช
บัญญัติถ้าเห็นจำเป็นที่เราให้อยู่ในที่
แล้ว ทำไมจึงมาเพิ่มว่าให้คงได้รับสูง
กว่าจำนวนที่ได้รับจริงเป็น เจ็ดพันสอง
ร้อยบาทข้าพเจ้า จึงได้แปรญัตติ ขอให้ตัด
มาตรา ๗ นี้ออกเสีย แปลว่าไปใช้พระ
ราชบัญญัติเดิมข้าพเจ้าไม่ได้พูดนอกกอก
อะไรเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่พูดว่าไม่ควร
จะปลุกความนิยมแก่ผู้ที่มีเงินมากมายแล้ว
ขอให้สังสาร แก่ผู้ที่ยากจนมาก ๆ สัก
หน่อย ท่านนี้ ผู้ใหญ่บ้าน ครูประชา-
บาล ทำไมจึงไม่เพิ่มให้บ้าง ทำไมจึง
มาเพิ่มให้ผู้ที่ได้รับประโยชน์มาก ๆ อยู่
แล้วกลับให้มากขึ้นอีก เพราะฉะนั้นจึง
แปรญัตติตัดออกเสีย ถ้าผู้ใดเห็นด้วยคง
จะสนับสนุน และยกมือให้เวลาที่เขา ขอ
เสนอให้ลงมติ

หลวงศรีประกาศ (กรรมมาธิ-
การ) : วันนี้ข้าพเจ้าเห็น จะมีความ
จำเป็นที่จะต้องมีความเห็นแย้งกับสมาชิก

ที่มาจากบ้านเดียวกัน เพราะว่าหาก
จำกันเหลือเกิน ถ้าจะตกลงไปแปร
ญัตติแล้ว ผู้ที่ได้นำเงินไปหรือรับ
นั้น ถ้าตัดกันออกเสียแล้วเขาจะกลับ
ไปได้รับพันห้าร้อยบาทความเดิมกับที่
จะช่วยใคร ท่านจะช่วยตัวของท่านและ
พวกของท่านเท่านั้น ไม่ได้ช่วยของ
เลย และอีกประการหนึ่ง การที่เร
เล็กบ้านนาญชวกราวนั้น ขอให้คิดว่าใน
ชีวิตของเราเราก็คิดว่าเล็กเพียงชวกราว
ต่อไปเรามีโอกาสจะ ไปเอาพันห้าร้อยบาท
อีก แต่ดังเราเขียนอย่างนี้แล้ว ท่านไม่มี
โอกาสจะกลับ ไปได้พันห้าร้อยบาท และ
จะได้อย่างมากก็เพียงเก้าร้อยบาท ผู้
ได้เบียดบ้านนาญชวกราวอยู่ พันห้าร้อย บาท เวลา
ถูกลดลงมาเหลือแปดร้อยบาทสิบบาทและ
ตามกฎหมายนั้นท่านได้เพิ่มอีกพันสองร้อย
บาทต่อปี ตกเป็นเดือนละร้อยบาทก็
เก้าร้อยกว่าบาทเท่านั้นเอง เราสองนัก
ที่หรือ ถ้าคิดแล้วก็น่าจะเห็นใจ และอีก
ประการหนึ่งข้าพเจ้าขอให้ตัวเลขออกทั้งหมด
เราลดบ้านนาญมาสาม บ แล้ว คนที่
พันห้าร้อยบาทนั้นเราคิดเขาจะต้องสอง
หมื่นกว่าบาท แล้วคราวนี้เราเพิ่มให้เขา
ปีละพันสองร้อยบาท ต้องนึกกว่าชอก
ชองคนเหล่านั้นจะอยู่ไปได้อีกเท่าไร

โท้อย่างยั่วอีกสักขี ไร่รักให้เขาหมั่นสอง
 พันบาทเท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านไม่ควร
 ใจวิตกกังวลอะไร ควรจะให้เงินไปตามนั้นจะ
 ดีกว่า อีกข้อหนึ่งขอให้เรานึกถึงชีวิตจิตใจ
 ของกันให้ได้อีกสักสองร้อยบาทขึ้นไป
 จนถึงหกหรือยี่บาทไร่รัก ให้เขาขึ้นไปหมก
 แล้วส่งหีบห่อไปส่งเขาไปก่อน คนเรา
 ก้มงกตใจเหมือนกัน มนุษย์ก็อยู่เพราะ
 อะไรเราตกเขามาแล้วแต่ก่อน เราตก
 เขาเพราะว่าเราเงินขาดแคลน ราย ได้มี
 ประมาณเจ็ดสิบสองล้าน บาท เวลา
 ว่างใจของเราเป็นรอยหาสืบตามบาทเรา
 ไปไหนไปไหน ไม่ใช่ว่าเขาเสียเลขที่เดียว
 เมื่อเช่นนี้ท่านนึกดูสิ เราบรรดาข้าราชการ
 ในเวลานั้น เรามองไปข้างหน้าในชีวิต
 ของเราจะยาวนาน เราทำงานกันแล้วสืบ
 หอบแล้วออกไป ความสุขใสของเรา
 คือเขมบ้านานู ไปอยู่กับสองหนตาชายก็
 สดสบายก็เลย เคยวันถ้าเราไม่รู้แน่ว่า
 เวลาข้างหน้าของเราจะมีการสุขใสอย่างไร
 ประเพณีท่านเปิดให้ ประเพณี ท่านก็จะ
 ปิดเสียอีก ท่านจะให้เขาทำดี ๆ อยากร
 เขาทำงานน้อยท่านก็จะหาว่าเขากินสินบน
 ข้าพเจ้าไม่อยากจะขอให้ลงมือ เพื่อ
 ท่านจะได้ฝึกทำอะไรข้าพเจ้าบ้าง

พระพิณิจชนากร (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัด เชียงใหม่) : เวลา
 ของสภา ก็ยังมีอยู่น้อย แต่เสีย
 ใจเป็นอันมากที่ท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติผู้
 แทนเชียงใหม่ด้วยกัน เข้าใจข้าพเจ้าผิด
 อย่างยิ่งทีเดียว ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะให้
 เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้า ได้แปรญัตติ
 พระราชบัญญัติเลิกการลดเบียดบ้านานูไว้
 แล้ว ให้ไปใช้ต่อเมื่อ พ.ศ. ๒๕๘๐
 เพราะฉะนั้นความประสงค์ของข้าพเจ้า
 เมื่อได้จัดทำตราออกแล้ว ผู้ที่ได้รับบัญชี
 สูง ๆ ก็ไปได้รับตามที่ได้รับอยู่ดังเดิม
 หมายความว่าข้าพเจ้ามีความประสงค์อย่าง
 ยิ่งที่เดียวที่จะให้รัฐบาลนี้ได้ใช้ พระราช
 บัญญัติลดบ้านานูในอยู่ ข้าพเจ้าไม่เห็น
 คุ้มในการที่จะยกเลิก เพราะฉะนั้นจึงได้
 แปรญัตติไว้ ที่ข้าพเจ้าจะแสดงเหตุผล
 อย่างอื่นไปก็กลัวว่าการ เพราะว่าข้าพเจ้า
 ไม่ได้เห็นแก่ตัว แต่ในการที่ท่านอ้างว่า
 ข้าพเจ้าเห็นแก่ตัวและเห็นแก่ญาติ ของ
 ข้าพเจ้านั้นไม่จริงเลย เพราะเหตุว่า
 ข้าพเจ้าจะต้องเสียเงินถึงเดือนละยี่สิบบาท
 เก้าสิบสตางค์ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้า
 ยกเลิกเสียแล้ว ข้าพเจ้าจะได้เพิ่มขึ้นอีก
 ยี่สิบบาทเก้าสิบสตางค์ ทั้งนี้ก็เพื่อจะ
 ปล่อยให้ท่านได้พูดมาเป็นนาน และผู้ใด

จะพูดอย่างอื่นใดก็แล้วแต่ แต่ข้าพเจ้า
ขอยืนยันว่าในการที่รัฐบาลจะมาให้เห็นแก่
ผู้มั่งเงินต่งนี้ และถ้ากิจการดำเนินไปตั้งนี้
อีกภายในสามสัปดาห์นี้จะต้องมีกฎและจะ
ต้องมีอะไร ๆ เกิดขึ้นเป็นแน่แท้เดี๋ยว

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ความ
จริงท่านผู้เสนอและผู้ค้านมีความเห็น
เหมือนกัน ความตั้งใจอย่างเดียวกัน
แต่เข้าใจผิดเท่านั้นเอง เมื่อได้อภิปราย
ให้เข้าใจเป็นที่แจ่มแจ้ง ทั้งสองฝ่ายแล้ว
ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

ด. ผู้เกี่ยว ทองลงยา นายมงคล
รัตนวิจิตร รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างที่กรรมา-
ธิการเสนอมา ขอให้ไปรศยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรศยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าเป็น ไปตามร่างกรรมาธิ การ
ขอให้เลขานุการอ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา ๘

นายฟัก ณ สงขลา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์) : ในมาตรา
๗ กรรมาธิการตัดประโยชน์สุดท้ายของ
"แต่ไม่เกินบ้านาญเดิม" ทำให้ข้าพเจ้า
มีความสงสัย คือว่าผู้ใดรับบ้านาญ
คำนวณตามเดิม ปีหนึ่งราว ๘ พัน
บาทหรือ ๗ พันบาท จะต้องได้ยง
สูง ๗๒๐๐ บาท และจะเพิ่มอีก
เป็น ๘๕๐๐ บาท แทนที่จะได้หลักสิบ
ไปเพิ่ม ข้าพเจ้าสงสัย จึงขอคำอธิบาย

พระยาไชยยศสมบัติ (ประธาน
กรรมาธิการ) : ผลสุดท้ายกรรมาธิการ
ตัดคำว่าแต่ ไม่เกินบ้านาญเดิม ออก
นั้น เพราะเหตุว่าในการที่เราได้เคย
มาแล้วนั้น ทำให้ยอดขาย ๕-๕ คา
นั้นไม่มีประโยชน์ในกรณีผู้ใดได้รับ
บ้านาญปีละ ๘ พันบาท ตกบ้านาญ
เดือนละ ๖๖๖ บาท ในตามพระราช
บัญญัติเดิมจะต้องถูกลดลงในราว ๑๕๐
กว่าบาท เมื่อได้ลดแล้ว ก็คงได้รับ
จริงเพียงราว ๕๕๐ บาท เมื่อได้รับ
๕๕๐ บาท ถ้าเราเพิ่มอย่างสูงเพียง ๑๐๐
บาท ก็หมายความว่าต่อไปจะได้เพียง
อย่างสูง ๖๕๐ บาท เกินจากเดิมไม่ได้

กรรมวิธีการ ให้เจ้าหน้าที่คำนวณแล้ว
ตามพระราชบัญญัติเดิม จะได้เป็น
จำนวนเกินกว่า ๒๐ บ้างต่อบ้างแล้ว
จะถือว่าพระราชบัญญัติใหม่นี้ จะได้รับ
บัญญัติเกินกว่าบ้านานุเดิมหรือไม่นั้น
เจ้าหน้าที่บอกเลขาว่า ไม่มีกรณีใดที่
จะได้รับเกินเท่าที่บ้านานุเดิม ด้วยเหตุนี้
กรรมวิธีการจึงได้ให้ตัด แต่ไม่เกิน
บ้านานุเดิมออก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
จะว่าอย่างไร

นายพิท ฒ สงขลา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุดรธานี) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้เลขาธิการว่า

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
อาทิว่า

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :

ผู้ที่รับบ้านานุ ชาติสิทธิ์ ที่ได้รับ
บ้านานุตั้งแต่วันกลุฬพักษา ศาลพิ-
พากษานั้นหมายความว่าแม้ศาลชั้นต้น
ก็เรียกว่าศาลพิพากษา จะเขียนไว้ว่าคำ
พิพากษาถึงที่สุดได้หรือไม่ ขอให้ท่าน
กรรมวิธีการอธิบาย

นายทอง อเนตร ภูมิพัฒน์
(กรรมวิธีการ) : ในการอ่านข้อความ

วรรคสุดท้ายมาตรา ๒๑ จำต้องอ่าน
ข้อความในวรรคที่ ๑-๒-๓ ของ
มาตรา ๒๑ ประกอบด้วยซึ่งได้มีข้อความ
บัญญัติไว้แล้วว่า ในการที่จะไม่ได้รับ
บ้านานุนี้ มีกรณีใดบ้าง คืออยู่ในวรรค
๒ วรรค ๓ และเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราก็จะเห็นว่าการขาดสิทธิ์รับบ้านานุนี้
เราควรจะต้องคำนวณเมื่อไร ข้อความ
ในวรรคสุดท้าย มาตรา ๒๑ เดิมนั้น
ให้คำนวณวันชาติ วันชาติรับบ้านานุตั้ง
แต่วันไหนต้นนับตั้งแต่วันคำพิพากษาถึง
ที่สุด อาจจะทำให้เป็นการเหลื่อมล้ำ ไม่
เป็นการยุติธรรมแก่ผู้ที่ ถูกตัดสินเป็น
ต้นว่า การที่ถูกจับมาในคดีอาญา ถ้าได้
ประกันไป ในระหว่างประกันตนก็มีสิทธิ์
ได้รับบ้านานุไปเรื่อย ๆ แต่สำหรับกรณี
ที่ไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้ประกัน เมื่อ
ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษ ก็หมดสิทธิ์
รับบ้านานุตั้งแต่วันนั้น ถ้าคดียกข้อ
ไปถึงศาลฎีกา อาจจะเป็น ๒ ปี ใน
ระหว่าง ๒ ปี อาจจะได้รับ ในมาตรา ๒๑
เดิมมีความว่า ผู้รับบ้านานุชาติสิทธิ์รับ
บ้านานุตั้งแต่วันที่ต้องจำ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ประสงค์ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ที่จะต้อง
โทษตามคำพิพากษาในมาตรา ๒๐ นั้น
ว่า ต้องหมดสิทธิ์รับบ้านานุตั้งแต่เมื่อ

โต กรรมวิธีการเขียนไว้แต่เพียงว่า ผู้
 นั้นชาติสิทธิ์ตั้งแต่วันศาลพิพากษา การ
 ชาติสิทธิ์ให้ถือว่า วันที่ศาลชั้นต้นได้
 พิพากษา ที่ไม่ได้เขียนไว้ในนี้ว่าศาล
 พิพากษาดังที่สุด ก็โดยค้ำประกันว่า ถ้าเป็น
 เช่นนั้นแล้ว ถ้ามีกรณีดังศาลฎีกาผู้นั้นก็
 อาจจะประวิงคดี ถ้าเขียนว่าคดีดังที่สุด
 เมื่อศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาให้คู่ความ
 ฟังเช่นนั้น คำนวนเช่นนั้น เขียนเช่น
 นั้นก็ได้เปรียบ แต่ในกรณี ที่ผู้ได้รับ
 บำนาญนั้นไม่มีสิทธิ์อุทธรณ์คดี หรือไม่
 สามารถจะอุทธรณ์ได้คดี จะต้องอุทธรณ์
 บำนาญตั้งแต่วันคดีถึงที่สุด กรรมวิธีการ
 ดังได้เขียนไว้เช่นนั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ไม่มีใครขัดข้อง

นายเนย สุจิตา (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้า
 ได้ฟังคำชี้แจงของคณะกรรมธิการ ลง
 ความเห็นแล้ว เห็นว่าการที่คณะ
 กรรมวิธีการที่คัดออกเช่นนั้นและเพิ่มขึ้นใหม่
 ไม่เห็นชอบด้วย หวังใจว่าท่านผู้แทนจะ
 สนับสนุนความเห็น ข้าพเจ้ากล่าวคือใน
 ร่างของรัฐบาลโดยชัดแจ้งในลายลักษณ์
 อักษรว่าข้าราชการผู้ได้รับบำนาญต้องหา
 ในคดีอาญา ท่านบอกว่าจะให้จ่ายบำนาญ

ในระหว่างคดี หมายความว่า ข้าราชการ
 บำนาญต้องคดีแล้วให้จ่ายทีเดียว และ
 กรรมวิธีการเห็นว่าไม่ต้องยกเบาะให้ศาล
 พิพากษาคดีเสียก่อนจึงดี ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าไม่ชอบด้วยเหตุผล เพราะว่าข้าราชการ
 บำนาญ กับข้าราชการประจำการมีฐานะ
 เป็นข้าราชการเช่นเดียวกัน เงินของ
 ชาติอย่างเดียวกัน และเมื่อคนกระทำผิดก็
 ล่วงละเมิดกฎหมายก็ ไม่ควรรับบำนาญ
 ควรลงเสียก่อนจนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อไม่
 มีมลทินคดีจึงจ่ายเงินตามเดิม พระฉะนั้น
 เห็นว่าตามร่างเดิมไม่ควรแก้ไขประการใด

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรม
 ธิการ) : การอ่านกฎหมายนั้นจากของ
 ย่าม ข้อความคงแต่ต้นมาจะไม่ใช้
 อ่านข้อความที่มีอยู่เฉพาะหน้า (ดังแนวว่า
 ท่านได้อ่านมาตรา ๒๑ จะเห็นว่าขอ
 ความที่ข้าพเจ้าขแรงนั้นเป็นควรละเอียด
 ยิ่งกว่าที่เรียกว่าพิมพ์เพียง (ดังร่าง)
 ตามร่างของรัฐบาลนั้น และมีผลแต่เพียง
 ว่าพระราชาบัญญัติบำนาญให้ตามสำหรับ
 บำนาญตั้งแต่วันต้องจากศาลและหากความ
 เข้าใจคำว่าในระหว่างต้องหูกบต้องจาก
 ต่างกันแล้ว ก็พอจะเข้าใจให้ถูกต้องทั้ง
 รัฐบาล ได้เสนอมา ในชั้นแรกก็โดยมี
 ความมุ่งหมายว่า การชาติสิทธิ์รับบำนาญ
 ตามข้อความในมาตรา ๒๑ นั้นเดิมเป็น

ให้ขุดคอกแถมคอกจิ้งหรีด เมื่อเป็นเช่นนี้
 ในระหว่างที่ไต่รบบ้านาญอยู่แล้ว ไป
 คอกไก่ และในระหว่างคอกไก่ชน
 ไร่จะถือเอาเขาไม้คอกจิ้งหรีด และเป็นเพียง
 ไข่คอกจิ้งหรีด เมื่อเป็นเช่นนี้ในระหว่างคอก
 ขิงเป็นต้นวางคอกขิง ๓ เดือน ในระหว่าง ๓
 เดือนนั้นกบกับบ้านาญอยู่ในระหว่างคอกขิง
 ภายหลังศาลตัดสินว่าเขาผิด แล้วเรามา
 ออขอความในมาตรา ๒๑ สิทธิขาด
 บานาญตั้งแต่เมื่อใด แคว้นต้องคำพิพากษา
 ของศาลไทยปกติเอาตั้งแต่วันต้องขัง
 เป็นต้นมา เช่นสมมติว่าเขาต้องขังตั้งแต่
 วันที่ ๑ เมษายนแล้วศาลมีคำพิพากษาถึง
 วันที่ ๑ กันยายนในระหว่างนี้ เรารับ
 บานาญไต่รอย ๆ แต่ทนมเมื่อคดีถึงที่สุดวัน
 ที่ ๑ กันยายนนี้ขอสิทธิรับบ้านาญ และ
 เขาสิทธิตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายนเพราะ
 ฉะนั้นในระหว่าง ๕ เดือนนี้ เขาจะต้อง
 กินและในกรณีเรียกกัน เรียกกันจากบุคคล
 ผลิตต้องจากเขินยอมเป็นไปโดยยากเมื่อ
 เป็นเช่นนี้แล้วคณะกรรมการ คำนึงถึง
 การที่จะบัญญัติให้ที่สุด ถ้าลงไว้ตามร่าง
 ของรัฐบาลที่เสนอมานี้แล้ว ก็จะเป็นแต่
 เพียงกล่าวสิทธิในให้จ่ายบ้านาญชั่วคราว
 แก่กรณจ่ายบ้านาญชั่วคราว ถ้ากรณีที่มี
 ประเด็นที่ศาลพิพากษาให้เรียนแล้วก็จะเกิด

ความไม่เสมอภาค กรรมการจึงมาค่าน
 นวนวันขาดสิทธิแต่วันศาลพิพากษาตั้งแต่
 วันนั้นเป็นต้นไป เช่นนี้เป็นการให้ความ
 เสมอภาคแก่ผู้ประกันและไม่ประกัน

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ตามที่
 คณะกรรมการเพิ่มและตัดหนี้ ความ
 เป็นอย่างนี้ คือในปัญหาที่ว่าจ้างบ้านาญ
 จริง ๆ ตั้งแต่เมื่อไร จะตัดตั้งแต่เมื่อไร ที่
 กรรมการเดิมมาเห็นชอบตั้งแต่ด้วย คือ
 ศาลพิพากษาลงชั้นต้นทีเดียว แต่ทาง
 ปฎิบัติคือที่กรรมการว่า วันที่ ๑ เมษายน
 ๔๐ ศาลตัดสินจำคุก และในระหว่างนี้
 ก็รับสิทธิ เพราะยังไม่ถึงที่สุดจนถึง
 จนถึงศาลฎีกา ล่วงไปถึง ๓ ปี ศาล
 ฎีกาตัดสิน ก็ต้องเรียกบ้านาญคืนข้าพเจ้า
 เห็นว่าทางปฎิบัติเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับ ความ
 ยุติธรรม นั้นประการหนึ่ง อีกประการ
 หนึ่งคำของรัฐบาลที่เขียนว่า ผู้ใดต้อง
 คดีซึ่งอาจให้บ้านาญในระหว่างที่ต้อง คดี
 ทำไม่ตัดข้อนี้ ควรรักษาผลประโยชน์
 ตามพระราชบัญญัติให้คืน ข้าพเจ้าขอ
 ให้คณะกรรมการอธิบายอีกครั้งหนึ่ง

นาย ทอง อินทร์ ภูริพัฒน์
 (กรรมการ) : เมื่อศาลมีคำพิ
 พากษานแล้วก็ต้องจ่ายบ้านาญทันที ไม่

ใช้กรณีที่ยืดไปถึงศาล อทธรณ์ และ ศาลฎีกา ในข้อนี้จึงไม่จำเป็นที่เราจะคงไว้ตามร่างที่รัฐบาลเสนอมา ศาลชั้นต้นตัดสินถึงคำจ่ายบ้านญาติแล้ว

พระพิณิจนนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางนายที่ได้มาอ้างถึงข้าพเจ้า และอะไร ๆ ต่าง ๆ ตามที่อธิบายกันแล้ว เราไม่เข้าใจกันแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการเสนอมา ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้คงตามร่างของกรรมาธิการ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๔ มาตรา ๑๐

หลวงวรนิติปรีชา (ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร) : ในมาตรา ๔ นี้ข้าพเจ้าขอเสนอให้จ่ายได้ไม่เกิน ๑ ๖๐๐ บาท แต่พระราชบัญญัติของทหาร

ไม่มี ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุไรไม่เข้าใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

นี่พูดถึง พระราชบัญญัติพลเรือนเวลาทหารก็เป็นทหาร เอาพระราชบัญญัติขึ้นก่อน จะเอาทางไหนอย่างไรขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๑๐

พระพิณิจนนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ขออนุญาต

๑๐ นี้ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ มีความว่าดังนี้ "กำหนดผู้ใหญ่มาน หรือราษฎรประสพอันตรายถึง ทพพลภาพในขณะปฏิบัติราชการใดๆ ให้ได้รับบำนาญพิเศษเท่ากับชั้นพลตำรวจ ให้เพิ่มเป็นวรรค ๓ อีกวรรค ๑ ทั้งนี้หมายความว่าพลตำรวจเข้ารับราชการ ๕๐ ปีก็ได้รับบำนาญเท่านั้น ข้าพเจ้าขอเสนอว่ากำหนดผู้ใหญ่มานของเราซึ่งได้ทำงานให้แก่เราเป็นอันมาก หรือว่าไปจับใจผู้ร้ายอะไรต่าง ๆ เมื่อดึงทพพลภาพก็ได้รับรางวัลของกระทรวงมหาดไทย ข้าพเจ้าอยากจะให้กำหนดผู้ใหญ่มานซึ่งได้ทำราชการใดๆ แล้ว ก็ให้มีสิทธิเท่ากับข้าราชการ ทั้งนี้พวกกำหนดผู้ใหญ่มานไม่มีเงินเดือนจะเอาอะไรกัน ข้าพเจ้าขอเรียนว่า

เราให้ว่า นานุกุพิเศษ อย่าง พลตำรวจ เก
กานันผู้ใหญ่บ้านที่โตทำงานมา ๒๐ ปี
ก็เท่ากับพลตำรวจ ๒๐ ปี เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าหวังพึ่งบารมีของท่าน รัฐมนตรี
มหาดไทย ท่านคงเห็นพ้องด้วยคำแปร
ญัตติของข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง คงได้รับความ
สนับสนุน และกานันผู้ใหญ่วินยอม
ทั้งประเทศจะยินยอมตามที่เดียว

ขุนสมุหราชหิตะคดี (กรมราช
การ) : ทูลกรมราชการตักเตือนหาใช่ข้อ
เพราะความผิดความเห็นของท่านผู้แปร
ญัตติแต่อย่างใดไม่ ในเรื่องแนวแผนพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้เป็น พระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือน เพราะฉะนั้นจะให้
กานันผู้ใหญ่บ้านมาใช้พระราชบัญญัติ
นี้ด้วยหรือไม่ กรรมาธิการเห็นว่า
ควรจะเป็นความผิดเห็นในพระราชบัญญัติ
ข้อกลบมีหนึ่ง ถ้าหากว่าสมการ และได้ออก
แต่หาใจอยู่ใน พระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนแต่อย่างใดไม่

พระพิณจันทกร (สุนทรราชวงศา
ภักดี) : ในเรื่อง
ข้อที่ ๑๐ ของบทบัญญัติว่า ความผิด
ที่ใดที่กลบมีหนึ่ง กรรมาธิการ
คัดค้านของกานันความจำเป็นแล้วจะขอ
พระราชบัญญัติ และเพิกจะให้กานันผู้

ใหญ่บ้าน ได้รับสิทธิเพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า
ขอมอบผล ให้ท่านด้วย เพื่อให้พิจารณา
ตราพระ ราชบัญญัติให้กานันผู้ ใหญ่บ้าน
ได้รับสิทธิ

ประจวบ สภาผู้แทนราษฎร :
นี้ไม่ใช่รัฐบาลของท่าน กรรมาธิการของ
สภาฯ เรายังไม่มีข้อสงสัยผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๑

พระพิณจันทกร (สุนทรราชวงศา
ภักดี) : เมื่อมาตรา
๑๐ ข้อเพิกไว้ว่า มาตรา ๑๐ ทวิ
ให้นับกรรมาธิการเป็นข้าราชการ
มีสิทธิได้รับเงินเดือนและบำเหน็จบำนาญเหมือนข้าราชการ
พลเรือน ๆ ซึ่งในกฎหมายความว่า ใน
เรื่องที่จะขอเพิ่มเงินเดือน เราได้ขอประชา
การเป็นข้าราชการ เรามีคำสั่งถึงเขา ให้
ไปบอกเขาเสีย เสีย หรือใคร ๆ ก็ได้
ถามด้วยนั้น ออกว่า ขอประชาบาลเป็น
ข้าราชการไว้ หรือไม่ใช่ แต่ว่าเขาไม่มี
สิทธิอะไร เขานับเขาเป็นอะไร ก็ไม่รู้
ส่วนเวลาเขาไม่ให้ ทำอย่างนั้น อย่างนี้
เขาก็บอกว่าเป็นข้าราชการจะทำอย่าง
นั้นอย่างนั้นไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงเห็น ว่ากรรมาธิการจะขอทำหน้าที่สำคัญให้
มีค่าสิทธิ สวัสดิการ สวัสดิการอื่นนอกเหมือนกัน

กับครูรัฐบาลประจำโรงเรียนรัฐบาลที่ใน
อำเภอหรือในจังหวัด ส่วนผู้ที่ทำการ
อย่างเดียวกัน....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ท่านพูดให้รวบรัดสักหน่อย

พระพิทักษ์นคร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : รวบรัดอีกทั้ง
ข้าพเจ้าบอกว่า คนหนึ่งได้รับคนหนึ่ง
ไม่ได้รับ ครูรัฐบาลที่อำเภอหรือจังหวัด
เรียกว่าครูโรงเรียนรัฐบาลแต่ครูประ
ชาบาลสอนอยู่ที่โรงเรียนรัฐบาล ก็นั่นก็
เงินในงบประมาณเพราะฉะนั้นทำไม
ไม่เป็นข้าราชการข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ก็เมื่อ
เป็นเช่นนั้นก็ต้องวางระเบียบใหม่....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ท่านจะไปสทน รัฐบาลให้เขา
ทำอย่างไรได้ ท่านมีความเห็นอย่าง
นั้นข้าพเจ้าก็ให้ที่ประชุมลงมติ

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ในเรื่อง
ครู รัฐบาลและกำนันผู้ใหญ่บ้าน
นั้น ข้าพเจ้าและท่านสมาชิกคงเห็นชอบ
ด้วยเหมือนกัน แต่ว่าค่าแปรรูปตัวของ
ท่านจะเป็นผลหรือไม่ เมื่อก่อนกรรมมาธิ-

การผู้หนึ่งได้ขังแจบอกรว... ต้องไปขอ
แก้ไขในพระ ราช บัญญ ติระเบียบข้าราชการ
การพลเรือนเพราะกำนันผู้ใหญ่บ้านหรือ
ราษฎรยังไม่อยู่ในฐานะที่ขึ้นข้าราชการ
ซึ่งได้รับเงินเดือนตามพระ ราช บัญญ ติ
ส่วนมาตรา ๑๐ ทวน... ซึ่งท่านขอให้
ครูประชาบาลมีสิทธิได้รับบำนาญข้าพเจ้า
ก็สงสัย ท่านนายกร ฐมนตรี ได้รับรอง
ญาติพี่น้องหรือไม่ เพราะเกี่ยวกับการเงินใน
งบประมาณนั้นประการ หนึ่ง และอีก
ประการหนึ่งข้าพเจ้ามีความเห็น พ้องกับ
ท่านสมาชิกผู้เป็นกรรมมาธิการว่า ก็น่าจะ
ขอแก้ไขในพระ ราช บัญญ ติข้าราชการพล
เรือน ส่งกระทรวงศึกษาธิการให้เป็น
ข้าราชการด้วย จึงขอ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่มีผู้พูดแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ
เห็นว่าให้เป็นไปตามร่างที่กรรมมาธิการ
เสนอมา ขอให้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ที่ไม่เห็นด้วยส่วนน้อย ผานไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๑

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้วต่อไปพิจารณา
เป็นวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ
ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้
ไปรตยภุมม่อน

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ ออกใช้เป็น
กฎหมายต่อไปได้ ในวาระต่อไป ขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าเห็น
บ้านกุดหวาย พุทธศักราช ๒๔๘๐
(ฉบับที่ ๒) ซึ่งคณะกรรมการวิสา
มัญญาสำเร็จแล้ว เสนอให้พิจารณา
ต่อไปในวาระที่ ๒ และ ๓ ขอให้เลขาธิการ
ทราบ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๓ ทวิ มาตรา ๔ มาตรา ๕
มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘
มาตรา ๘ ทวิ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
(กรรมวิธีการ) : มาตรา ๘ ทวิ คำท้าย
ที่สุดนั้น ขอแก้เป็น คือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอแก้คำว่า นั้น เป็น "คือ" ขอให้
เลขาธิการทราบ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ ออก
ใช้เป็นกฎหมายได้ ไปรตยภุมม่อน
(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไปรตยภุมม่อน ไม่มีใน
วาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติ สดบ้านกุด
หวาย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะ
กรรมวิธีการวิสา มัญญาสำเร็จแล้ว
เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และ
ที่ ๓ ขอให้เลขาธิการทราบ

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒

พระนิพนธ์นาคร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : เสนอตรา ๒ นั้น
ข้าพเจ้าขอไปรตยภุมม่อน ให้ใช้พระราช
บัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ.
๒๔๘๐ เป็นต้นไป ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีความ
ประสงค์ว่า ในกรณีที่ออกพระราชบัญญัติ
ไปยกเลิกพระราชบัญญัติ สดบ้านกุด
หวายเป็นการที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะ
ฉะนั้นจึงมาแปรเพื่อจะได้แถลงต่อสภา
นอกครั้งว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าควรให้เลยไป
ใช้อีก ๑๐๐ ปี เพราะว่าในเวลานี้ราษฎร
เรายังจนมาก เราควรจะเอาเนื้อของคน

มีเงินไปช่วยยาราษฎรและไปปรับปรุงภา
ษีอากร เราลดภาษีน้ำมันก๊าด และลดเงิน
รัชชูปการ ลดค่าอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ไม่ให้
ว่าเราจะมาเลิกแล้วก็ลดบ้าง เห็นว่าบ้านาญ
และการอื่น ๆ อีก ที่เราได้รับตั้ง ๓๐๐ บาท
ขึ้นไปได้เพิ่มขึ้นทีเดียวข้าพเจ้าได้เพิ่มขึ้น
มาอีก ๒๐ บาท ๕๐ สตางค์ เมื่อปีที่เอย่าง
นั้นแล้วข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงแปรญัตติให้ไปใช้อีก ๑๐๐ ปี
ข้างหน้า

นายเนย สุจิตมา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้ามี
ความเสียใจเป็นอันมากที่ท่านสมาชิกผู้มี
เกียรติได้แปรญัตติต่อร่างไลต์ไฟน ข้าพเจ้า
ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าจะขอให้ประชุมวินิจฉัยว่า ผู้ใด
เห็นควรให้เป็นไปตามคำแปรญัตติของ
พระพิณิจ ๖ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของ คณะ
กรรมธิการเสนอมมา ขอได้โปรดยกมือ

(มีสมาชิกยกมือ ๔๐ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
คงเป็นไปตามร่างของกรรมธิการ

นายทอง อยู่ พุดพัฒนา (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดนครบุรี) : ข้าพ
เจ้าได้แปรญัตติไว้ในมาตรา ๒ แล้ว ให้
ใช้พระราชบัญญัติตั้งแควนที่ ๑ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นต้นไป ในการที่
เราจะกำหนดเบี้ยบ้านาญ หรือ จะจ่าย
บ้านาญควรจะเป็น รอบ ปี หรือ ต้น ปี ใหม่
ถ้าหากว่าเราจะมาทำในระหว่างกลาง
ปี หรือ เพียง ไม่กี่เดือน แล้วก็สิ้น ปี เช่น
นั้น แล้วยอมจะกระทบกระเทือนงบประมาณ
ที่เราได้ตั้งไว้ เมื่อปีกลายนี้ และ
ประกาศใช้วันที่ ๑ เมษายน เพราะ
ฉะนั้นในเรื่องนี้ ถ้าหากว่าไกล่เกลี่ยบ้านาญ
ตามที่คณะกรรมธิการเสนอนั้น ข้าพเจ้า
เห็นว่าจะกระทบกระเทือนถึงงบประมาณ
เท่าที่เราได้อนุมัติมาแล้ว จึงได้แปรเป็น
ว่าให้ใช้พระราชบัญญัติตั้งแควนที่ ๑
เมษายน ๒๔๕๑ เป็นต้นไป เพราะว่า
การงบประมาณเราจะทำในเดือนกุมภาพันธ์
ถ้าหากว่าทำในเดือนกุมภาพันธ์ แล้วการ
งบบ้านาญควร จะสิ้น ต้น ปี ใหม่ จะ ไม่
ผิดงบประมาณ จึงขอแปรญัตติเช่นนั้น

ขุนสมาหารวิเศษคดี (กรรมชิ
การ) : ในเรื่องนี้ปรากฏว่าทางฝ่าย
รัฐบาลรับรองแล้วว่าไม่กระทบกระเทือน
เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ท่านจะให้ตั้งแคว
ต้นปีนั้น ท่านจะเห็นว่า ถ้าจะให้รับ

ทวมปากถนน คนออกก็ไม่ได้ออกพร้อมกันเมื่อการรับรองยังมีคนออกอยู่เสมอ เมื่อเราจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็คงเปลี่ยนแปลงได้ในทางการปฏิบัติไม่ขัดข้อง ส่วนเงินรัฐบาลรับรองแล้วว่าเป็นไม่ขัดข้องแน่ หวังว่าปัญหาเล็กน้อยนั้นจะยอมถอนไปเสีย

นายทองอยู่ พุดพัฒนา (ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี) : ข้าพเจ้าอยากจะทำเรื่องเท็จจริงสักอย่างหนึ่ง คือว่าคณะกรรมาธิการไปตามร่างพระราชบัญญัติภายในเดือนต่อไปหรือจะเป็นเดือนหน้าก็ได้ เราจะเสียบ้านนาฎไปอีกเท่าไร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่เราบอกว่าจะกระทบกระเทือนตายอะไรเวลาในไม่ช้าแล้วจะบอกอะไรได้เมื่อไม่มีใครจะพูด ข้าพเจ้าจะขอให้ส่งมติผู้ใดเห็นควรให้เป็นตามร่างของกรรมาธิการฯ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิยกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผ่านไปขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๒

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมวดวาระที่ ๒ แล้วต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาหลักบังคับที่ได้แจกใหม่ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่ พิจารณาร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร ที่กรรมาธิการวิสามัญได้ทำเสนอมาแล้วขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ข้อ ๑ ข้อ ๒ ไม่มีการแก้ไข ข้อ ๓

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ในการที่เราได้มีการแก้ไขข้อบังคับการประชุม การปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎรนั้น ก็เพื่อความเรียบร้อย และเพื่อเป็นการสงวนเวลาของสภาฯ เช่นนั้นก็เป็นการดีอยู่แล้ว สภาฯ นี้ได้รับหลักการไว้พิจารณา และกรรมาธิการได้แก้ไขเช่นนั้น ได้พิจารณา

โดยรอบคอบเพียงไรหรือไม่ ข้าพเจ้าก็
 ยังทราบไม่ได้ แต่มาตรา ๓ ตามที่คณะ
 กรรมการแก้ไขมานี้ คือการสงวน
 เวลานั้น ในบางกรณีก็อาจจะเป็นไปตาม
 ที่คณะกรรมการแก้ไขมานี้ แต่ในบาง
 กรณีอาจจะทำให้การพิจารณาชักช้าไปอีก
 ข้าพเจ้าสมมติตัวอย่างเรียนต่อที่ประชุม
 นี้ คือว่า ผู้เสนอเมื่อกล่าวจบลงแล้ว
 ประธาน ฯ ก็ถามที่ประชุมว่า จะมีผู้ทัก
 หรือไม่แต่ถ้ามีผู้ทัก สมมติว่า ๑๐ คน
 ประธาน ฯ จะให้คนนั้นพูดตามลำดับตามที่
 ได้สืบทักกัน แต่ถ้าสมาชิกผู้เสนอนั้น
 ได้ฟังเหตุผลในฝ่ายค้านแล้ว มีความประ
 สงสัยอยากจะขอถอนญัตติของตนเสีย ก็
 ไม่มีโอกาสที่จะลุกขึ้นพูดได้ ขออนุญาต
 ประธาน ฯ ประธาน ฯ อนุญาตให้พูด
 ให้ผู้ค้านพูดเรื่อยไปจนถึงที่สุด ด้วยเหตุ
 นี้ ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอให้คณะกรรมการ
 ชี้แจงในเรื่องนี้โดยรอบคอบด้วย ถ้าผู้
 เสนอฟังคำอภิปรายของฝ่ายค้านแล้ว มี
 ความประสงค์ที่จะถอน ก็ย่อมจะเป็น
 การยุติเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา อีกต่อ
 ไปก็ได้ ด้วยเหตุนี้ ใคร่ขอคณะกรรมการ
 การวินิจฉัยว่า จะเป็นประการใด

หลวงประดิษฐมนูธรรม (ประ
 ธานกรรมการ) : คณะกรรมการได้

พิจารณาโดยรอบคอบแล้วในข้อที่ค้านก็
 เห็นว่าผู้เสนอได้เสนอแล้ว และผู้ค้าน
 ได้ค้านแล้ว ที่ผู้เสนอประสงค์จะถอน
 ถ้าเขายกมือขึ้น ประธาน ฯ ก็ให้
 ท่านพูดท่านก็จะบอกว่า ข้าพเจ้าขอถอน
 ท่านก็ทำได้ ไม่มีข้อห้ามอะไร

นายทองม้วน อดดากู (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ถวาย
 ประธาน ฯ เข้าใจว่าผู้เสนอ อนุญาต
 ให้พูดก็ได้ แต่ว่าประธาน ฯ อาจจะไม่เข้าใจ
 ว่าผู้เสนอจะสนับสนุนญัตติของตนเรื่อยไป
 จะว่าอย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม (ประ
 ธานกรรมการ) : ประธาน ฯ อนุญาต
 ประธาน ความจริงเราให้โอกาสแล้ว พูด
 กันทีละคนไม่ใช่จะพูดกันไปใน
 ผู้เสนอพูดซ้ำ ๆ หรือผู้เสนอพูดแล้วผู้
 ค้านก็พูด ประธาน ฯ ให้โอกาสผู้เสนอ
 พูดสักทีหนึ่ง วางหลักไว้อย่างกลาง ๆ

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดร้อยเอ็ด) : ตามที่ข้าพเจ้าได้
 ฟังสมาชิกและ กรรมการ ชี้แจงแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าสมาชิกคงจะเข้าใจ ข้อ
 สำคัญก็คือว่า ระเบียบขององค์ประชุม
 ประธาน ฯ มีหน้าที่จะสงวน ใครจะท้วง
 พูดอีก เป็นต้นว่า ถ้าไม่ใคร่พูดแล้ว

ประธานฯ ไม่สนใจอะไร ก็แปลว่าคน
นั้นพักไปได้อีกพวกสนับสนุนก็พักต่อ ไป
จนเสร็จ แล้วประธานฯ ก็ถามว่า ใคร
จะต้องการพักอีก ถ้าไม่มีใครพูดก็ให้ลงมติ
อย่างนี้เป็นกรณีแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอ
ว่าให้ผ่านไป

(มีสมาชิกบ่นรอง)

ดร.เทยม ศรีพลสุข (ผู้แทนกรม
การจังหวัดนครปฐม) : ตามที่เราจะ
แก้ไขข้อบังคับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าใคร
ชอบกล้อย่างที่ท่านสมาชิกเมื่อก่อน ได้
อภิปรายว่า ถ้าจะมีผู้เสนอขอถอน เป็น
การยากที่ประธานสภาฯ จะทราบว่า เป็น
การถอนหรือไม่ หากจะสนับสนุนต่อไป
อย่างเรานี้โดยยาก เช่นในการโต้วาทัน
พูดทางเคียวก่อนต้องแล้วอีกฝ่ายหนึ่งพูด
อีกฝ่ายหนึ่งโต้แย้งเพราะฉะนั้นข้อบังคับ
นี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าจะชอบกลเหมือนกัน

นายโต ปาณิกบุตร (ผู้แทน
กรมการจังหวัดพระนคร) : สำหรับ
ข้อ ๓ ในวรรคสุดท้ายว่า เมื่อประ
ธานฯ เห็นว่าได้อภิปรายกันพอสมควร
แล้ว จะเสนอให้ที่ประชุมลงมติก็ได้
อันนี้ข้าพเจ้าก็อยากจะขอให้ตัดออกคือ
ข้าพเจ้าเห็นว่าประธานฯ เป็นกลางอยู่
แต่จะดูแลควบคุมการประชุมให้แก่แต่ละฝ่าย

ได้อภิปรายกัน ถ้าเราให้ ประธานฯ เข้า
มาเกี่ยวข้อง ในกรณี ที่ทุ่มเถียง กันแล้ว
ประธานฯ ก็ไม่เป็นกลาง จะทำให้เกียรติ
ของประธานฯ เสื่อมเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่าข้อ
บังคับในบรรทัดสุดท้ายนั้นควรจะตัดออก
ให้ประธานฯ เป็นผู้ควบคุมการประชุม
อย่าให้ประธานฯ เข้ามาเป็นคู่กรณีใน
การอภิปรายด้วย จะดีกว่า ท่านกรรมา
ธิการ ได้พิจารณาเห็นแล้วก็ขอให้ตัดออก

หลวงประดิษฐมนูธรรม (ประธาน
สภากรรมการ) : ที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่ง
ได้กล่าวว่า ในการอภิปรายนั้น คง
จะอภิปรายกันที่ละเอียด ความจริงท่านไม่
ได้อ่านให้รอบคอบ ในการอย่างนี้เราประ
สงค์จะให้พูดกันคนละคน ให้ผู้เสนอพูด
คนหนึ่งฝ่ายค้านคนหนึ่ง กลับกันคนละที
และความประสงค์ที่สมาชิก จะคัดค้าน ข้อ
ความบรรทัดสุดท้ายคือความ ที่กรรมา
ธิการเพิ่มนี้ เพราะเหตุว่าได้ให้อำนาจ
แก่ประธานฯ ที่จะให้ประธานฯ เสนอ
เรื่องให้ที่ประชุมลงมติ ดังนั้นพอที่จะป้อง
กัน ในกรณี เรืองที่เราเห็นว่า อภิปรายกัน
ช้า ๆ หรือว่าคำอภิปรายนั้นได้ว่ากันใน
ชั้นกรรมาธิการเพียงพอแล้ว มาในชั้น
สภาฯ พูดช้า ๆ กันอีก เมื่อเป็นเช่นนี้
ควรให้ตัดพินิจแก่ประธานฯ ในการลง

มติได้ท่าน สมาชิกผู้ใดมีความ ประสงค์จะ อภิปรายต่อไป ก็ขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ดังนั้นไม่ต้องอาศัยผู้เสนอ ถ้ามีละเนนท่าน ประธานต้องอาศัยผู้เสนอให้ลงมติ เมื่อ เป็นเช่นนั้นให้อำนาจแก่ประธาน ๖ ก็คง จะดีกว่า

นายไต้ ปาณิกบุตร (ผู้แทน ราษฎรจังหวัดพระ นคร) : ตามที่ท่าน กรรมมาธิการได้ว่านั้น ถ้ามองในแง่ นั้น ก็เป็นความจริงอย่างที่ว่า แต่ขอให้ ท่านมองอีกแง่หนึ่ง ถ้าหากว่าจะให้ประ- ธาน ๖ เข้ามาเห็นฝ่ายที่จะเปิดอภิปราย เสียเมื่อไรก็ได้ ประธาน ๖ ก็ไม่เป็น ประธาน ๖ แล้วก็มีอีกประธาน ๖ ไม่เป็น ประธาน ๖ ก็ประชุมจะเอาอะไรกับใคร กันหมดกัน ข้าพเจ้าคิดว่า ความมุ่งหมาย ของที่ประชุมต้องการอย่างไร สมาชิกคง เข้าใจดีดังอย่างไร จุก็รู้จักรักษาประโยชน์ ของที่ประชุม และประโยชน์ของสภาฯ ผู้แทนราษฎรอย่างแน่ ยิ่งชาติประธานฯ คอยควบคุมอยู่แล้ว คงไม่เป็นการประชุม แต่ที่แล้วๆมาการพุ่มเพื่อยมีหรือไม่ ท่าน คงเห็นแล้ว ถึงเวลาคับขัน ประธาน ๖ ก็มีอำนาจอยู่แล้ว ซึ่งไม่ยอมให้ใครพูดซ้ำ ประธาน ๖ ยิ่งปล่อยให้พูด ก็เป็นความผิด ของประธาน ๖ ที่อยากให้พูด เพราะฉะนั้น

เราช่วยไม่ได้ มองอีกแง่หนึ่ง ในแง่ที่ ประธาน ๖ ต้องเป็นกลางๆ ไม่อยากจะให้ ประธาน ๖ ตกลงเป็นกลางๆ ไม่อยากจะให้ ประธาน ๖ ลงมาเกี่ยวข้องในการ ประชุม ให้เป็นผู้ควบคุมและวินิจฉัยเราได้ให้สิทธิ แก่ประธาน ๖ ในข้อนี้ เพราะฉะนั้นขอให้ กรรมมาธิการติดต่อกับอีกแง่หนึ่ง อย่างที่ข้าพ- เจ้าว่าบ้าง

หลวงวิจิตรวาทการ (กรรม มา ชิกการ) : ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับท่าน สมาชิกที่ ได้กล่าว นี้ ไม่เรื่องที่ว่า ผู้เป็นประธาน ๖ ต้องเป็นกลาง แต่ใน การ ที่จะลง มติ ไม่ทำให้ความเป็นกลาง ของท่าน ประ ธาน ๖ เสียความเป็นกลาง แล้วท่านผู้ท่าน ได้กล่าวว่า เราควรจะยก ท่านประธาน ๖ ไว้เป็นเทพคารพซึ่งแรกให้อำนาจประธาน ๖ ก็ก้อย่างหนึ่ง ที่ให้วินิจฉัยว่า ได้อภิปรายกันพอสมควรแล้ว หรือยัง เมื่อประธาน ๖ เห็นว่าอภิปราย กัน พอ สมควร แล้ว ให้ประธาน ๖ ให้ ลง มติก็ได้ ใน การ ที่เราให้อำนาจ ท่าน ประธาน ๖ ปฏิบัติได้แบบนี้ เหตุใดจึง จะเห็นว่า ทำให้ประธาน ๖ เสียความเป็น กลาง และจะเสียความเป็นกลางหรือไม่ เสีย นั้น ไม่ ได้เกี่ยวกับ ข้อนี้ คือกล่าวหาว่า ประธาน ๖ รอให้พูดกันจน กว่าจะเห็นสม

กล่าวเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ขอบังคับไม่ให้
 ท้าทานประธาน ๆ เสียความเป็นกลาง
 อย่างไม่ ออกประการหนึ่งตามตัวอย่างที่
 เกยต่งเกตุมา ข้าพเจ้าเชื่อว่าสมาชิกหลาย
 ท่านคงเห็นชัดแล้วว่า บางเรื่องเรา
 ออกปรายกันเองลงเพื่อ ท่านประธานฯ
 ไม่สามารถจะ ทำอย่าง ไร ที่จะ ปิดการ
 ออกปรายกันเสีย นอกจากจะมีสมาชิกคนใด
 ก็นำเสนอขึ้นชื่อว่า ให้ลงมติ เนื่องจาก
 เห็นเห็นแล้วจึงมีสมาชิกบาง ท่าน ได้รับ ชื่อ
 เสียงว่า เป็นผู้เสนอให้ลงมติแก่ ถ้าหาก
 ได้ได้ขอบังคับอย่างนั้นแล้ว ท่านสมา
 ธิกที่ เกยทัก ทนทนนี้ ไม่จำเป็น จะต้อง มี
 เพราะเหตุว่า ท่านประธาน ฯ เองสามารถ
 จะออกใจได้ รวมกันมาว่า เราตั้งชื่อไว้
 ขอนั้นนี้ ๑ เป็นการที่จะเซ็ดชื่อมาจ
 ของท่านประธาน ฯ ที่จะวินิจฉัยให้ลงมติ
 ว่าสมควรแล้วหรือยัง ๒. ไม่มีอะไรเลย
 ที่จะเสียความเป็นกลางของท่านประธานฯ
 ถ้าหากว่าท่านจะ ต้องรองจนกระทั่งเห็นว่า
 ได้ ออกปรายกันพอสมควรแล้ว จึงจะเสนอ
 ให้ที่ประชุมลงมติ

ข. นวรสหุ ครุณเวทย (ผู้แทน
 ความดี จังหวัดหนองคาย) : ในพรรค
 สกทอยนี้ ข้าพเจ้ายิ่งสงสัย ความหมาย
 ที่เขียนไว้ เช่น นั้น มีความหมาย อย่างไร

ในข้อที่ว่า "เห็นว่า ใต้อภิปรายกัน พอ
 สมควรแล้ว" จะเสนอให้ที่ประชุมลงมติ
 ก็ได้" ความหมายเป็นไปในทำนองว่า
 การเสนอของประธาน ฯ นั้นเป็นการเสนอ
 ให้ลงมติ ซึ่งเท่ากับ สอบถาม ที่ ประชุม ว่า
 เห็นสมควรจะลงมติได้หรือยัง ถ้าเช่นนั้น
 ขอบังคับให้สมควร ถ้าหากว่าใช้อำนาจ
 เด็ดขาดแก่ท่านประธาน ฯ ให้เสนอขึ้นมา
 ว่า จะตั้งลงมติแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า จะ
 ไม่เสียความเป็นกลาง ด้วยเหตุว่า เรา
 เชื่อว่าท่านประธาน ฯ จะทำความเที่ยง
 ธรรมพอ แต่ว่าหลักการอันนี้เป็นไปโดย
 สมควร ในการปฏิบัติ การเท่าที่ใดทำ
 ไม่มาแล้วตั้งแต่ต้น ๆ นั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่า
 ถึงท่านประธาน ฯ ได้ดำเนินการอย่างนั้นก็มี
 หรือใต้อภิปรายกัน พอสมควรแล้ว ประ
 ธาน ฯ ก็ถามที่ ประชุมว่า ใครเห็นควรลง
 มติได้หรือยัง เมื่อเช่นนั้นก็ชอบแล้ว
 แต่ใต้อภิปรายกันแล้วมอบอำนาจเด็ดขาด
 ให้ประธาน ฯ ลงมติ ข้าพเจ้าไม่ยากให้
 เป็นไปเช่นนั้น ที่ได้กราบเรียนตั้งแต่ต้น
 หมายความว่า จะเสนอให้ที่ประชุมลง
 มติก็ได้ ถ้าได้สอบถามที่ประชุมแล้ว ถ้า
 แม้สมาชิกยกมือ ต้องการจะ อภิปราย อีก
 ประธาน ฯ ก็ยอมให้อภิปรายเช่นนั้นก็ยอม
 ใช้ได้ ข้าพเจ้าขอสอบถามกรรมการ

เสียก่อนว่า ความหมายของท่านเป็น
อย่างไร เพราะเหตุว่าท่านกรรมาธิการ
อภิปรายอย่างหนึ่ง แต่อีกฝ่ายหนึ่งอภิ-
ปรายไปอีกอย่างหนึ่ง ยังสงสัย

หลวงวิจิตรวาทการ (กรรมา
ธิการ) : ที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงเมื่อคืน
ข้าพเจ้าไม่ได้ให้อ่านแจ้งเด็ดขาดแก่ประ-
ธาน ฯ ข้อความมีอยู่ชัดแจ้งแปลว่าจะเสนอ
ต่อที่ประชุมก่อนก็ได้ ที่ประชุมมีความ
เห็นว่าสมควรลงมติก็ได้ ไม่เห็นสมควร
ก็ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นกรรมาธิการ
ยืนยันว่า ในการที่กรรมาธิการร่างข้อ
ความชี้แจงตรงตามที่ท่านสมาชิกผู้แทน
ของภาคพูดกล่าวหาว่าสมาชิกผู้แทน
แก้ไขข้อความประการใดให้ชัดเจนกรรมาธิ-
การก็พร้อมที่จะแก้ไข

ขุนวรสิทธิ์ธรรมาธิบดี (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดหนองคาย) : ถ้าเช่น
นั้นจะใช้คำว่าจะ สอดคล้อง คือเมื่อใดอภิ-
ปรายเป็นการเพียงพอ ประธานฯจะ
สอดถามที่ประชุมว่าจะให้ลงมติที่ประชุม
จะเห็นอย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม (ประธาน
กรรมาธิการ) : บางทีจะทำให้เข้าใจ
ผิด คำว่า "เสนอออก" คำหนึ่ง
อ่านได้ความว่า "เมื่ออภิปรายกันพอ
สมควรแล้ว จะให้ที่ประชุมลงมติก็ได้"

เอาคำ "เสนอ" ออก บางทีจะทำให้
เข้าใจผิด

ขุนวรสิทธิ์ธรรมาธิบดี (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดหนองคาย) : ถ้าเช่น
นั้นแล้วคำว่า "เสนอ" ให้อ่าน
"เสนอ" ออกจะเป็นการเร่งมากทีเดียว
ขอให้คงไว้

นายโต ปานกบุตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดพระนคร) : ข้าพเจ้า
อยากจะชี้แจงความเข้าใจอีกครึ่งหนึ่ง
คือว่าถ้าตัดคำว่า "เสนอ" ออกก็แปลว่า
ที่ประชุมลงมติได้ คำนี้ยังมีอยู่แล้ว
ที่เพิ่มเติม ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ประธานฯ
เป็นผู้เสนอญัตติใด ๆ ได้ จะเสนอญัตติ
ให้ลงมติได้ ทั้งนี้หากว่าใครแจ้งเหตุ
ผลหรือพูดกันพอแล้ว ประธานฯเสนอ
ขอให้ลงมติได้ เพราะประธานฯเห็นว่า
ได้ก็อภิปรายกันพอสมควรแล้ว เข้าใจกัน
ดีแล้ว ประธานฯเสนอให้ลงมติในทันที
สมาชิกขอเปิดอภิปรายและกลับขึ้น
ประธานฯ เมื่อเช่นนั้นประธานฯก็เพิก
คำชี้ขาดของประธานฯก็เสียไป เป็นข้อ
ให้ท่านมองดูในแง่นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
ความจำเป็นที่จะให้ประธานฯเสนอการ
เสนอเป็นสิทธิ์ของสมาชิกโดยให้สมาชิก
เสนอเอง ในเมื่ออภิปรายกันจนพอสมควร

เสนอ ประธานฯ ทำได้อยู่แล้ว ข้าพเจ้า
ขอวิงวอนวอนอย่าให้ถึงกับประธานฯ ลงมา
โตกเก็บสมาชิกเลย... เกียรติยศจะเสียไป
ขอพเจ้าขอวิงวอนให้ท่านคิดดูอีกครั้งหนึ่ง
ว่าควรจะต้องออกเสียทั้งพรรคหรือไม่

พระอัครโยธาธิบดี : ข้าพเจ้า
ได้ฟังคุณอภัยคำต่าง ๆ ซึ่งกรรมมาธิการ
ยกมานั้นแล้ว เห็นว่าข้อความซึ่งคัด
ขึ้นนั้น เบนหนักมากทีเดียว อาจจะเป็น
หัวใจของงาน อำนาจของประธานฯ เท่า
ที่เป็นอยู่แล้วก็มีหลายอย่าง เช่นอำนาจ
ให้เริ่มประชุมมานานแล้วไหน และจะให้
เลิกเวลาไหน และจะลือกออกไปจากที่ใด
อำนาจท่านก็น้อยแล้ว เพราะฉะนั้นถ้า
อำนาจนี้หมดลงทีเดียวกัน ซึ่งกรรมมาธิการ
ได้เขียนขึ้นนั้น เป็นการตัดให้ เรื่องราว
ส่งลงไป... เรื่อยๆ ปลดปล่อยให้สายไปว่า
นยาวเกินไปเลย... แล้วจะขาดข้าพเจ้า
เห็นว่าจะต้องคำนึงถึง จึงขอเสนอให้ลงมติ
ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกครบวง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เขาเสนอให้ลงมติแล้ว

นายไต้ ปานกบุตร (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดพระนคร) : ข้าพเจ้า
เห็นว่า การจะเปิดอภิปรายต่อไปเพราะ
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอยู่

(มีสมาชิกครบวง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๙ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๑ ท่าน)

นายไต้ ปานกบุตร (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดพระนคร) : ข้าพเจ้า
ได้ขอให้ตัดออกทั้งพรรค แต่ว่าท่าน
กรรมมาธิการตัดคำว่า "เสนอ" ออกแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านขอเสนอให้ตัด ข้าพเจ้าจะขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะ
ตัดพรรคสุดท้ายแห่งสภาฯ ออก ก็ขอ
มีความว่า "เมื่อประธานเห็นว่าได้มีปาก
กับพอสมควรแล้ว จึงเสนอให้ที่ประชุม
ลงมติก็ได้" ตัดออกก็ได้ ขอให้โปรดยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๑ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าให้คงไว้ตามร่างของกรรมา-
ธิการ ขอให้เลขาธิการ ขอร่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ข้อ ๕

หลวงนรินทร์ประสาท เวช
(ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) :

ข้อ ๕ วรรคสุดท้ายนี้ ตามร่างเดิม
ของผู้เสนอข้อความว่า "ถ้าสมาชิกผู้แปร
ญัตติหรือผู้รับรองคำแปรญัตตินั้น มิได้
ไปชี้แจง แสดงความเห็นต่อคณะกรรมการ
ธิการ โดยไม่ได้บอกกล่าวเหตุผลอัน
สมควร ห้ามมิให้ผู้แปรญัตติอภิปรายใน
คำแปรญัตตินั้น" คณะกรรมาธิการมา
ตัดคำว่า "โดยไม่ได้บอกกล่าวเหตุผล
อันสมควร" ออก ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นที่
การสมควรถ้าหากว่าบาง ญัตติเป็น
ญัตติที่สำคัญและ บางมาตราที่ สมาชิกผู้
นั้นแปรญัตติไว้แล้ว แต่ว่าเขามีเหตุ
จำเป็นที่จะต้องกลับไปจังหวัดของเขา
ความป่วยเจ็บของเขา โดยไม่ได้บอกกล่าว
หน้าเช่นนี้ เห็นว่าไม่สมควร ข้าพเจ้า
เห็นว่าควรคงไว้ตามร่างผู้เสนอ ข้าพเจ้า
เห็นว่าทำอย่างนี้เป็น การถูกต้องดี

หลวงวิจิตรวาทการ (กรรมา-
ธิการ) : ในข้อ ๕ นี้ ก่อนอื่น คณะ-

กรรมาธิการขอตัด คือหลังคำว่า "ถูก
นั้น มีตัว ไปยาลน้อยอยู่ตัวหนึ่งขอออก
ออกเสีย นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอชี้แจง
เพื่อแก้ ข้อความ ของ ท่านผู้แทนจันทบุรี
คือเหตุ ไร คณะ กรรมาธิการจึงตัดคำว่า
"โดยไม่ได้บอกกล่าวเหตุผลอันสมควร"
ออก คือในเรื่องนี้ คณะกรรมาธิการจะได้
ดีกว่าถ้า บล่อย คำว่า "โดยไม่ได้บอก
กล่าวเหตุผลอันสมควร" ไว้แล้ว เหตุผล
อันสมควรนั้นจะมีขึ้น เรื่อย ๆ ไป คือ
ท่านผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ได้ ไปชี้แจงต่อคณะ
กรรมาธิการก็อาจจะกล่าวโต้แย้งในสภา
ว่าที่ไม่ได้ไปนั้นมีเหตุผลอย่างนั้น อย่างนี้
อีกประการหนึ่งที่ คณะกรรมาธิการ ได้ตัด
ออกนี้ ไม่ใช่ว่าจะ บัณฑิตทาง ไม่ให้มีทาง
อันเสียเลย คือ คณะกรรมาธิการ ได้แก้ไข
คำว่า "หรือผู้รับรองคำแปรญัตตินั้น"
คือเรื่อง นี้ คณะ กรรมาธิการ ได้พิจารณา
เห็นว่า เมื่อมีผู้ แปรญัตติหรือ เสนอออก
แปรญัตติแล้ว เมื่อผู้หนึ่งผู้ใด เช่นนามรับ
รองลงไป คณะกรรมาธิการ ได้ที่จะ ได้
เห็นว่าผู้เช่นนั้น นาม รับรองนั้น มีความผิด
พินเกี่ยวของกับญัตติ นั้นด้วย เขอนักบ
เต็มนี้ท่าน ผู้แปรญัตติจะ ต้องไปชี้แจง
ด้วยตนเอง แต่ตามข้อบังคับใหม่ คณะ
กรรมาธิการ ได้ให้ของ โอกาสผู้รับรอง

การแปรญัตติจะไปขังแจ้ได้ด้วย ถ้าหากว่า
 วิชาญแปรญัตตินั้นจะไม่สามารไป ได้
 เพราะจะเห็นแก่ท้าวท้าวท้าวท้าวท้าวท้าวท้าว
 ญัตตินั้นไม่สมควรจะไปขังแจ้ ใน คณะ
 ธรรมมาชคร์ที่จะไปบอกแก่ผู้รับรอง ญัตติ
 ของกษัตริย์ให้ไปช่วยกษัตริย์ ญัตตินั้นได้
 และให้แปรญัตติให้รู้ ๆ นั้นมีผู้รับรองถึง
 สองคน คือ ท้าวท้าวท้าวท้าวท้าวท้าวท้าว
 ญัตติและผู้รับรองแปรญัตติจะไปไหนเสีย
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจเหลือเกินสักหน่อย
 เพราะจะเห็นว่าธรรมมาชคร์จึงเห็นว่าเป็น
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจ และโดยเฉพะอย่างยิ่ง
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจ (โดยไม่ได้บอกกล่าวเหตุ
 ผลอันใดเลย) วิชาญก็เกิดปัญหาที่ยาก
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจในท้าวท้าวท้าว ท้าว
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจนั้นเป็นข้อโต้แย้ง
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจนั้นการมาธิการ จึง
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจอย่างทุก ๆ ออกเสีย
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจนั้นแปรญัตติสามารถ
 ไปขังแจ้ได้

วิชาญให้ ปณิกโกบุตร (ผู้แทน
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจพระอินทร์) : ข้างเจ้า
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจจะออกข้อบังคับใน
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจจะรอนสิทธิกันเกิน
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจให้ท้าวท้าวท้าวท้าว
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจให้ท้าวท้าวท้าวท้าว
 วิชาญก็ออกจะพิศวงใจให้ท้าวท้าวท้าวท้าว

การแปรญัตติของสม ชิกนั้นเป็นการ
 มุ่งหมายที่จะทำให้กฎหมายนั้นดีขึ้น ชอบ
 ที่จะปล่อยให้เขาออกความ กัดเห็นให้มาก
 ขึ้น แล้วเรากลับคัดรอน สิทธิของเขาไป
 นั้น ข้างเจ้าขอช่วยแก่แทนว่าการมา
 ธิการ ไม่ควรจะมองไป แฉ่งนั้น ให้มาก
 เกินไป เช่นใช้คำว่า "ไปเสียโดยไม่บอก
 กล่าวเหตุผลอันสมควร" เป็นการ ไม่ไว้
 ใจสมาชิกผู้แปรญัตติ โดย ไม่สมควรแก่
 เหตุผล เราอย่าลืมว่าเป็นสมาชิกสภาผู้
 แทนราษฎร สภา ว สภาผู้แทนของประเทศไทย
 ข้อบังคับที่เราจะช่วยกันให้ดีขึ้นต้องระวัง
 ให้มาก เพราะว่าการแปรญัตตินั้นเป็น
 ประโยชน์มากที่จะ ได้วินิจฉัยกัน ทุกแง่
 ทุกมุม ใน การ ที่จะ ออกกฎหมาย ไปใช้
 บังคับแก่ประชาชนทั่วไป และอีกประการ
 หนึ่งรัฐบาล หรือ ผู้ที่ เกี่ยวของควรจะได้
 ฟังความเห็นให้มาก ๆ ทวี ไป การที่จะ
 รกนสิทธิเสียจน ไม่ยอม ฟังเหตุผลว่าการ
 ที่ไปหากการมาธิการไม่ได้นั้น ไม่ยอมฟัง
 เหตุผลว่าไม่สามารถจะไปหากการมาธิการ
 ได้เพราะอะไร ขอให้ท่านมองให้กว้าง
 สักหน่อย และข้อบังคับนี้แต่เดิมก็ ไม่
 เพียงจะมารัดกุมกันเดี๋ยวนี้ ข้อบังคับนี้
 ถ้าเรามั่นใจที่สุดจะยังคงเดิม แต่เป็น
 การรัดรั้งเกินไป เมื่อท่านเรากได้ข้อ

ถึงกับมาใหม่แล้วว่า ประธาน ฯ เสนอ
 ญัตติให้ลงมติก็ได้ ข้าพเจ้าขอโทษ ไม่
 ได้กล่าวร้ายอะไร แต่เป็นการบิตปากกัน
 โดยไม่สมควร เรามีหน้าที่ที่จะพยายาม
 ให้กฎหมาย ออก ไป ด้วย ความ คิด ความ
 เห็นของ พวกเรา ให้ มาก ที่สุดท่าน จะคิด
 แต่ในแง่ สะดวกนั้นไม่ถูก และ ไม่ควร จะ
 ใช้คำว่า การแปร ญัตติ ได้เพียง ง่าย ๆ พุ่ม
 เพื่อยอย่างนั้นไม่ถูก ขอให้ท่านคิดว่า ผู้
 แปร ญัตติ ได้ทำประโยชน์ ให้มาก ในรอบ สั
 ปนี้ ท่าน ถ้าเรา ไม่ฟัง ผู้แปร ญัตติ แล้ว ไม่เห็น
 ด้วย โดย ไม่ฟัง เหตุผล เลย นั้น ก็เป็นการ ไม่
 ถูก อีก ญัตติ ของ สมาชิก ซึ่ง เสนอ กัน ขึ้นเอง
 ใน เหตุการณ์ สำคัญ อย่างอื่น เรา ยัง ยอม
 ฟัง ว่า เหตุผล เป็น อย่างไร เหตุการณ์ เช่น นี้
 นั้น สำคัญ มาก เรา กลับ ไม่ยอม ฟัง
 และ ไม่ยอม ให้ แก่ ตัว อย่าง ไต เลย ข้าพเจ้า
 ขอให้ กรรม การ หนึ่ง คิด หนึ่ง ฟัง ให้ มาก
 สัก หนึ่ง แล้ว จะ มอง เห็น โกล ฐาน ไป อีก
 ข้าพเจ้า ก็ หวัง ประโยชน์ ที่จะ ให้ สภา ฯ นี้
 และ กรรม การ ได้ ทำงาน เค็ม มือ ด้วย กัน
 ทุก ฝ่าย และ ข้าพเจ้า อยาก จะ ให้ ท่าน ตอน
 คำว่า พุ่ม เพื่อย นั้น ออก เสีย จะ เป็นการ มัด
 มือ กัน กัน ไป ที่ ข้าพเจ้า ทัก ท้วง กัน เช่น นี้
 ก็ หวัง ประโยชน์ ส่วน รวม ไม่ อย่าง นั้น ที่
 เรา ทำ กัน มา ทั้ง สั ปนี้ เป็น การ เหลว ไหล

พุ่ม เพื่อย ทั้งหมด ขอให้ ท่าน คิด กุ ให้
 ท่าน ทน อด ย ท กรรม การ ทั่ว กัน พุ่ม เพื่อย
 พุด มาก ด้วย กัน ทน อด จะ ให้ พุด แล
 น้อย หรือ ห้าม ไม่ ให้ พุด แล ทั่ว สภา ฯ นั้น ก็
 ไม่ ใช่ สภา ฯ พุด เป็น สภา ฯ นั้น เสนอ เป็น
 สภา ฯ บิต ปาก กัน เสีย หมา ทั่ว สภา ฯ นี้
 แล้ว ก็ จะ ไม่มี ประโยชน์ อะไร เป็น ไป อีก
 หลวง ประดิษฐ์ มณีธรรม (ประ
 ธาน กรรม การ) : ขอ อธิบาย ทั่ว ไป
 เข้าใจ กับ สมาชิก ใน ชั้น ทุ ก สภา ฯ ที่
 ได้ ร่าง ขอบ มง คับ ขอน ๘๖ ความ ประสงค์
 ก็ จะ ร่วม มือ กัน เป็น ไท ญ ๘๖ นั้น เรา จะ ร่วม มือ กัน
 นั้น เรา จะ ร่วม มือ กัน ใน ชั้น กรรม การ ๘๖
 หรือ จะ ร่วม มือ กัน ใน ชั้น ฟัง ญัตติ ๘๖
 สอง คือ ใน ชั้น อภิปราย ใน สภา ฯ นี้ คือ ทั่ว
 ที่ ข้าพเจ้า ได้ เคย เป็น กรรม การ ๘๖ ครั้ง
 และ ท่าน ที่ เคย เป็น กรรม การ ๘๖ นี้
 ด้วย คง จะ รู้สึก ว่า ใน การ ที่ เรา ฟัง จาก ๘๖ ของ
 พระ ราช บัญ ญัตติ ใน ชั้น กรรม การ ๘๖ นั้น
 เรา มีความ มุ่งหมาย ที่จะ ร่วม มือ กับ ผู้แปร
 ญัตติ ที่ นี ปรากฏ ว่า ผู้แปร ญัตติ บาง คน
 ได้ ไป หา กรรม การ ๘๖ เพราะ นั้น คือ
 การ ที่ เรา จะ ทำ ความ เข้าใจ กับ ทั่ว ไป
 แทน ที่ จะ ทำ ความ เข้าใจ กับ ให้ เสร็จ สิ้น
 ใน ชั้น กรรม การ ๘๖ เรา กลับ คง มา พุด กัน
 ใน ชั้น ๘๖ กรรม การ ๘๖ นั้น ๘๖ นั้น

พร้อมกันในชั้นกรรมาธิการ นั้นเราพูด
กันได้เต็มที่ นั่นเป็นการดีกว่า เมื่อเช่น
นี้แหละ กรรมาธิการจึงได้เข้ามาในรูป
ดังกล่าวแล้ว และอีกประการหนึ่งตามที่
เพื่อนกรรมาธิการของข้าพเจ้าผู้หนึ่งได้
กล่าวถึงเรื่องอื่น ๆ ความจริงเราได้เปิด
ช่องให้โอกาสหนึ่ง หมายความว่า ในร่าง
ข้อเสนอนี้ที่ร่างขึ้นมา นั้น ถ้าผู้แปรญัตติ
ไปชี้แจง แสดงความเห็น ก็หมายความว่า
ถ้าผู้แปรญัตติเท่านั้นที่จะ ไปชี้แจง
แสดงความคิดเห็นได้ ในเวลาที่เปิด โอกาสให้
อีกทางหนึ่งว่า ผู้รับรองญัตติ ก็ไปชี้แจง
แสดงความคิดเห็นได้ ในเมื่อท่านผู้แปรญัตติ
ชี้แจงไปแล้ว และข้าพเจ้า ขอชี้แจงอีก
อย่างหนึ่งว่า ในการที่เราทำ พระราช-
บัญญัติขึ้นไว้สำหรับของสภา ฯ เรา
เคยตกลงกันมาว่า คนหนึ่งมี ฐานะจะมา ไม่ได้
มาคนเดียวเป็น จะต้องทำให้เหตุเฉพาะ
ตัวของเขาเท่านั้น งานของเราไม่ได้
ยากเกินไป มันควรจะให้ผู้รับรองของ
สภา ฯ ไปชี้แจง ที่ที่ ท่านเองและผู้
รับรองไปชี้แจง ก็หมายความว่าท่าน ไม่
ได้กรรมาธิการในชั้นกรรมาธิการ แล้ว
ในชั้นสภา ฯ ท่านจะขอให้เวลาของ
สภา ฯ ไปชี้แจงโดยเปล่าประโยชน์ จึงเป็น
อันน่าท้อใจมาก ๆ นี้แหละ ในการที่

กรรมาธิการ ร่างม. นั้นเป็นการ ตรงกัน
ข้าม อยากจะกระตุ้นเตือน ให้ร่วมมือกัน
ทางโน้น และอีกอย่างหนึ่ง ในข้อบังคับ
ของสภา ฯ เมื่อยังใช้ข้อบังคับของคณะมนตรี
อยู่ และข้อบังคับของคณะมนตรีนั้น ได้เอา
ผลัดมาจากเทศบาลของอังกฤษ เวลานั้น
เมื่อพิจารณาอาระที่ ๑ ซึ่งมีกรรมาธิการ
กันทั่วไปแล้ว ที่นั้อาระที่ ๒ ไปทำกันใน
ชั้นกรรมาธิการแล้วกลับมาสภา ฯ ถ้า
หากว่าไม่ได้เปลี่ยน ภาวะของสภา ฯ นี้
เป็นอนุกรรมการเต็มสภา ฯ ก็หมายความว่า
ไม่ได้เปลี่ยนแปลง ภาวะของ สมาชิกเป็น
กรรมาธิการเต็มสภา ฯ แล้ว ก็ไม่สามารถ
จะอภิปรายกันได้ แต่เรื่องในต่างประเทศ
ในการที่เขาได้เถียงกันมากนั้นเป็นปัญหา
ที่ได้เถียงกันในอาระที่ ๑ ในอาระที่ ๒
นั้น เป็นปัญหาเกี่ยวแก่ ผลความแต่ตัว
อักษร หรือ อะไรนั้น ไม่จำเป็นจะต้องมา
ได้เถียงกันในอาระที่ ๒ ควรจะไปร่วม
มือกันในชั้นกรรมาธิการดีกว่า ส่วนใน
เวลาของสภา ฯ นั้นไม่ใช่เป็นสมาชิกจะ
ไม่มีโอกาสที่จะ อภิปราย กลับเป็นการ
ตรงกันข้าม ท่านยังมีเวลาอภิปรายใน
เรื่องอื่น ๆ ได้อีก ในแต่ละกรรมาธิการ
เห็นอย่างนี้ว่า เอาเวลา ของท่านไปใช้ใน
อำนาจของท่านให้ดียิ่งขึ้นอีก แทนที่จะ

มาทำกันใหม่ ซึ่งเราจะทำได้ก็ความใน
 ชั้นกรรมวิธีการ ข้าพเจ้าขอแกลงให้ท่าน
 สมาชิกทราบว่ามีความจริงที่น่าคิดอย่างนี้
 นายเนย สุธิมา (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
 ด้วยเหตุที่การแปรญัตติในเรื่องนี้เป็น
 เวลากระทันหัน ข้าพเจ้าเสียใจมากที่
 ข้าพเจ้าไม่ได้แปรไว้ว่าข้าพเจ้าได้แปรแล้ว
 ข้าพเจ้าจะขอตัดออกในวาระสุดท้ายทั้ง
 สามวาระนั้น เหตุผลที่กรรมวิธีการมา-
 ตกเต็มเช่นนี้เป็น การรุนแรงยิ่งกว่าผู้
 เสนอเสียอีก เป็นต้นว่าจะให้ผู้รับ
 รองการแปรญัตติอภิปรายแทนในกรรมมา-
 ธิการ โดยมากที่ปฏิบัติกันอยู่เวลานี้ก็รับ
 รองกันส่งเดชไปอย่างนั้นเอง นี่เป็นข้อ
 เท็จจริงที่ข้าพเจ้าจะเรียนให้สภาฯ
 ทราบ และอีกข้อหนึ่งที่ว่า ผู้แปรญัตติ
 ไม่มาให้ผู้รับรองมาชี้แจงต่อกรรมวิธีการ
 แทนได้ ขอดีไปกระดิกหูหรือว่า ผู้
 แปรญัตติกับผู้รับรองนั้นอยู่คนละทิศคน
 ละทาง บางคนก็อยู่ไซเตลบางคนก็เข้า
 บ้านอยู่ บางคนก็อยู่วัดเพราะฉะนั้นจะ
 ให้ผู้รับรองยุติมาอธิบายความในคณะ
 กรรมวิธีการนั้นหาได้ไม่ อีกประการหนึ่ง
 บางทีก็มีความจำเป็นเหมือนกัน เช่นพระ-
 ราชบัญญัติที่แปรญัตติหนึ่งวัน ข้าพเจ้า

กลับไปบ้านข้าพเจ้าเขียนหนังสือทุกคืน
 รับรองเซ็นชื่อแล้ว ถ้าเมื่อข้าพเจ้ากลับ
 มาไม่ได้ และจะมาคัดค้านของข้าพเจ้า
 เช่นข้าพเจ้าเสียใจมาก อย่างนี้ก็ตาม
 ขอบังคับขอน ข้าพเจ้าไม่ได้แปรญัตติ
 หรืออีก แต่ข้าพเจ้าขอให้องค์ประชุม
 สมาชิกได้เสนอนี้จะเป็นผลดีต่อ
 กรรมวิธีการแก้ไข

น.ต. หลวงธวัชกรนวล
 ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย) : ข้าพเจ้าคัดค้าน
 กรรมวิธีการได้ ตามมาโดยละเอียดรอบ
 คอบแล้ว เหตุผลของข้าพเจ้าเป็นที่
 ก็น่า ในกรณีการแก้ไข
 ตัดออกบ้างและได้เพิ่มเติมขึ้นบ้างนั้น
 ให้รูปร่างของข้อบังคับที่แก้ไข
 การหนึ่งถ้าแม้ว่าจะให้คงเป็นไปตามร่าง
 ของผู้เสนอ ท่านทั้งหลายย่อมจะเห็นได้
 ว่าสภาฯ เราแทนที่จะออกข้อบังคับ
 ไปเพื่อเป็นการบรรเทาเท่านั้น สภาฯ
 นั้นกลับออกข้อบังคับเพื่อเพิ่มงานให้
 สภาฯ เพราะเหตุว่าถ้าโดยไม่ได้บอก
 กล่าวเหตุผลอันสมควรนั้นแล้วนั้น
 คราวที่ผู้แปรญัตติไม่ไปชี้แจงนั้น
 เป็นการยากแก่การที่คณะกรรมมา
 ธิจะวินิจฉัย และถ้าวินิจฉัยไปในทางที่

เหตุผลที่บอกมา ไม่เป็นการสมควรแล้ว
 ควรที่จะมาลงในสภาฯ นั้นเราก็คงเดียงกัน
 อีก แล้วใครจะเป็นผู้วินิจฉัยว่าเหตุผลที่
 ผู้แปรญัตติไม่ไปนั้นสมควรหรือไม่
 สมควร แทนที่เราจะอภิปรายเดินหน้ากัน
 ไปเรื่อก็คงมีมติกันเสียก่อนว่าเหตุผล
 นั้นสมควรหรือไม่ เป็นอันหนึ่งซึ่งคณะ
 กรรมการควรที่จะแก่มติเป็นการสมควร
 แล้ว แทนที่สมาชิกไม่ควรมองไป
 ไปนั่งฟังที่กรรมการแก้ มติ เป็นการ
 กัดกัด เพราะฉะนั้นกรรมการได้เดิมาว่า
 หรือผู้รับรองการแปรญัตตินั้น รวมความ
 ว่าในการแปรญัตติจะต้องมีผู้รับรองอีก
 สองคน คือเดิมาผู้แปรญัตติไม่สามารถ
 จะไปได้ ผู้รับรองคนใดคนหนึ่งสามารถ
 จะอภิปรายแทน ได้แล้วก็มีสิทธิที่จะ
 พุคอภิปรายในสภาฯ นั้นได้อีก หาก
 กรรมการแก้มติให้ ไม่เป็นที่พอใจ และ
 ข่าพเจ้าในสภาฯ นั้นจะมีผู้รับรอง
 การแปรญัตติคนใดที่เรียกว่าสงเดชทุกราย
 ไป อย่างไรก็ตาม เชื่อว่าส่วนมากคง
 จะไม่ปล่อยไปอย่างนั้น และในการรับ
 รองการแปรญัตตินั้นเขาคงจะต้องรู้เห็น
 ในที่นี้ก่อนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต้อง
 รับเอวทองซึ่งกันและกันแจ่มแจ้งจึงได้รับ
 รองการแปรญัตตินั้นเพื่อเป็นการสมาน
 ประโยชน์ร่วมกันและทางที่ควรนั้นผู้

แปรญัตติควรจะต้องเข้าปรึกษาแล้วจึงขอ
 ความที่แปรญัตตินั้นเสียเอง และนอก
 จากนั้นข้าพเจ้าขอให้ทบทวนกัน ไตร่ตรอง
 ว่า ในวาระนี้ไม่มีกรรมการแปรญัตติแต่
 การแก้ไขโดยกรรมการ ถ้าแม้ว่าไม่
 เอาตามร่าง ก็จะกลับไปตามร่างเดิมแล้ว
 ก็หมายความว่าเราร่างข้อบังคับเพื่อให้มา
 เดียงกันเป็นอันมาก และข้าพเจ้าขอสนับสนุน
 ท่านประธานกรรมการที่ได้กล่าว
 ถึงเรื่องการทำงานในชั้นกรรมการ
 ก็คือตามปกติโดยมากในวาระที่ ๑ นั้น
 ของเรากว้างขวางมาก วาระที่ ๑ ของ
 บางประเทศเขา เราได้เดินไปอย่างกว้าง
 ขวางทีเดียว และถ้าจะให้ต้องขึ้นแล้วใน
 วาระที่ ๒ นั้นควรจะเป็นเรื่องที่ไปว่ากัน
 ในกรรมการทั้งนั้น เว้นแต่สิ่งใดที่ว่า
 กันในคณะกรรมการ เมตกลางแล้วก็เอา
 มาว่ากันในสภาฯ เช่นนั้นแล้วก็เป็นกร
 ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่เราดำเนินกัน
 ทำให้เรื่องรุนแรงที่จะพูดกันในสภาฯ นั้น
 เมื่อไปพูดกันในกรรมการแล้วก็เป็นการ
 ละมุนละม่อมไป เพราะฉะนั้นข้าพ
 เจ้าจึงเสนอว่าที่กรรมการร่างมาใหม่นั้น
 เป็นการสมควรอย่างยิ่ง

นายพิภ ภูสงขลา (ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุดรธานี) : ข้าพเจ้า

สงสัยว่าข้อ ๖๖ นี้ ถึงแม้ว่าเรา
 ค้างก็เจตนาที่จะให้ผู้แปรญัตติ ได้มา ช่วย
 เหลือรวมมือกับกรรมาธิการ ทำงาน ให้ดี
 ขึ้น และเพื่อสงวนเวลาของสภาฯ แต่
 ว่าจะเป็นผลสงวนเวลาของสภาฯ จริงหรือไม่
 นี้ขอหนึ่ง อีกข้อหนึ่งความที่เขียน
 ไว้ในข้อ ๖๖ นี้ ขอให้ท่านกรรมาธิการ
 พิจารณาดู ในตอนแรกเขียนไว้ว่า
 "ผู้เสนอหรือผู้แปรญัตติได้จะเป็นรัฐบาล
 หรือสมาชิกก็ได้" ย่อมไปประชุมและชี้แจง
 แสดงความเห็นในคณะกรรมาธิการ ได้
 บอกว่า "ยอม" ไม่ใช่บังคับ จะไปหรือ
 ไม่ไปก็ได้ แต่บอกว่าชี้แจงแสดงความ
 เห็น นี้เป็นกรรมาธิการจะไปหรือไม่ไป
 ก็ได้ แล้วกรรมาธิการนั้นเป็นการบังคับ
 ว่า จะต้องไป และผลจะบังคับได้หรือไม่
 นี้เป็นเรื่องที่เราจะต้องดูข้อ ๓๑ ข้อ
 ๓๒ ว่าตอนนี้ "ในการพิจารณาพระราช
 ให้ปริกษาเรียงลำดับมาตราเฉพาะ มาตรา
 ที่มีคำแปรญัตติหรือมีการแก้ไขเท่านั้น"
 เราห้ามมิให้ผู้แปรญัตติอภิปราย แล้วผู้อื่น
 อภิปรายได้หรือไม่ เราห้ามผู้แปรญัตติ
 ไม่ให้อภิปรายแต่คนอื่นอภิปรายได้ แล้ว
 ผลจะเป็นอย่างไรแล้วเราจะตัดเวลาของ
 สภาฯ ไปได้ได้อย่างไร ข้อเดิมนั้นเรา
 เห็นว่าควรจะไม่ ถ้าไม่ไปก็ควรจะต้อง

กันเสียบ้าง แต่กลับก็ตกลงไปเสียอีก
 ขอให้กรรมาธิการพิจารณาด้วย
 ขัดบังคับอย่างนี้ เขียนแต่จะมีแต่คนยอม
 ในตัว โดยคำที่เขียนไว้ก็ดัดแปลงไป แต่
 ผลจากคำว่าย่อมจะไม่ไปก็ไปก็ได้
 ตอนท้ายกลับเป็นการบังคับว่าต้องไป
 ต. ยี่ ยี่ ของกฎหมาย
 (กรรมาธิการ) ในการที่คณะ
 กรรมาธิการได้วางข้อบังคับขึ้นใหม่
 ตามที่สมาชิกเสนอในสภาฯ และ กรรมา
 ธิการไปแล้วนั้น เราคงมีความมุ่งหมาย
 เป็นอย่างมากใน สภาฯ จะรักษาไว้ซึ่ง
 ระบอบรัฐสภาไทย และระบอบเป็นเอ
 ชาติ ถ้าท่านสมาชิกจะหวงระบอบไปคงเมื่อ
 ครั้งเราเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว
 มาในที่ประชุมไทย ๆ นั้น เราไม่ต้องการ
 ใจใจในระเบียบนั้นอันมาก ๆ เพื่อจะเพิก
 ว่าเป็นของใหม่ ละบคนสมาชิกสภาผู้
 แทนราษฎรไทย เมื่อทำงานกันเป็น
 เวลานาน เรารู้สึกความข้องใจที่จะแก้ไข
 ให้ระเบียบของรัฐสภาไทยดีขึ้นโดย
 ความเป็นอันมาก เราจึงได้กระทำเรื่อง
 ขึ้นมา ในการที่ท่านสมาชิกผู้เสนอเพื่อ
 นั้นว่า เราได้เขียนขอปลุกปล้ำกันใหม่
 เป็นการชักชวนแล้ว ในข้อ ๖๖ นี้เองที่เรา
 แรกนั้นเป็นการเขียนมาจกของกรรมาธิการ

เอาตัวไปขังไว้ที่นั่นแทนนั้น ในการที่
ผู้ใดก็ตามที่ไปขังแล้วแสดงความคิดเห็นได้
นั้น ย่อมมีความเห็นแก่ตัว ไม่เป็นการ
เลื่อมใสศรัทธาอย่างที่ท่านพูด ก็ใครจะ
ไปขังก็เพราะกลัวหรือมีแปดญาติ ให้ ไปขัง
เราแสดงความคิดเห็นเราขอมองกับเขา ไม่
ได้ ก็ยกตัวเราไปอีกปราชญ์ เขาก็ย่อมมี
การที่จะระงับอุปราชในสภานี้แทนราษฎร
ได้ ก็ยกตัวเราไปขังไว้ได้ ในเวลา
การระงับหรือระงับเสนาอัญญาโต ๆ มา
ให้แสดงความคิดเห็น ขอมองกับเราทำเป็นสาม
ประการ ก็อยู่ในวาระที่ ๑ เราขอมองปราศ
จากอคติกับหลักการ แห่งร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ในการที่เราให้สมา
ชิกแห่งร่างรัฐธรรมนูญอุปราชในการรับ
หลักการร่างเป็นกรรมาธิการ ที่ต้องใช้ความรู้
โดยรอบคอบเป็นสำคัญแล้ว เมื่อสมาชิกได้
อุปราชแล้วแสดงความคิดเห็นและ เสนอแนะ
ต่อร่างรัฐธรรมนูญนั้นแล้วก็ส่งร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ไปให้คณะกรรมาธิการ
พิจารณาในที่ประชุมที่หอประชุมสภา
ก็ไม่ได้ให้โอกาสแก่ผู้ใดที่รับความเห็นจาก
สมาชิกที่อุปราชให้อุปราชในวาระที่
๑ ในวาระที่ ๑ กรรมาธิการ ขอนท่านอย่าลืม
อุปราชที่อุปราชกรรมาธิการ เกรงหลักการ และ
พระบัญญัติที่อุปราชที่สภาผู้แทนราษฎรได้

๘๘๕
สร้างขึ้น สมาชิกผู้ซึ่งมีความตั้งใจผู้ซึ่งมี
ความสนใจ ผู้ซึ่งมีความรู้ในพระราช
บัญญัติฉบับนี้ ท่านก็ชอบที่จะแก้ไขตัด
แปลง ท่านก็ชอบที่จะให้ความรู้ความ
เห็นแก่คณะกรรมาธิการได้ ก็เมื่อเช่นนั้น
จะทำได้โดยสมบูรณ์ จะทำได้ก็ยกท่าน
ส่งคำแปรญัตติไปยังกรรมาธิการ ซึ่ง
ท่านประธานกรรมาธิการ ได้อธิบายแล้ว
ว่าเป็นการร่วมมือกับคณะกรรมาธิการ
เมื่อคณะกรรมาธิการ ได้พิจารณาแล้ว
ก็ยกท่านสมาชิก เห็นแล้ว จึงส่งกลับคืนมา
สู่สภาฯ อีกครั้งหนึ่ง เป็นวาระที่ ๒ ก็
เมื่อท่านสมาชิก ผู้มีความรู้ ได้เสนอแปร
ญัตติไปยังกรรมาธิการ แต่ไม่ไปชี้แจง
แสดงความคิดเห็น ในคณะกรรมาธิการ
แล้วคณะกรรมาธิการจะพิจารณารู้สึกซึ่ง
ถึงควรเห็นแก่ท่านได้อย่างไร คณะ
กรรมาธิการจะพิจารณาเอาโดยเที่ยง
ธรรมที่จะให้ประโยชน์แก่พระราช
บัญญัติฉบับนี้ เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้
มาในวาระที่ ๑ เราจึงเห็นว่าสมาชิกผู้ไม่
ไปชี้แจงแสดงความคิดเห็นในชั้นกรรมา
การนั้นไม่คนที่ จะให้อุปราชเป็นการ
เสียเวลาของสภาฯ นี้

นายถวิล เจริญรัฐ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดนครราชสีมา) :

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเรื่องนี้ น่าจะเข้าใจกันได้
 ในระยะเวลาอันสั้น แต่บัดนี้กลับเปิดกัน
 ใหญ่แท้จริงตามความรู้สึกของพวกเราแน่
 ในการที่ระบอบประชาธิปไตยจะมีมั่นคง
 นั้น เราทราบกันอยู่แล้วว่าจำเป็นจะต้อง
 มีระเบียบกันแน่แน้แพ้นรักคุณ มิฉะนั้น
 แล้วจะไปกันใหญ่ก็ในการที่จะ มีการรคน
 สิทธิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยปราศ-
 จากเหตุผลนั้น ข้าพเจ้าคนหนึ่งที่ไม่เห็น
 ด้วย สำหรับในเรื่องนี้ข้าพเจ้าพิจารณา
 เห็นว่าเป็นการเตรียมให้กิจการของเราได้
 เห็นไปโดยรักคุณ ถ้าแม้จะตรวจดูแบบ
 แผนของต่างประเทศ ข้าพเจ้าทำให้ไป
 เปิดดูในห้องสมุดข้างล่างนี้ ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าในการพิจารณาโปรซีเคียวรี่ คือใน
 วาระที่ ๒ นั้น เขาต้องกระทำไปโดย
 กระฉับกระเฉง ท่านประธานกรรมาธิ-
 การได้ชี้แจงแล้วว่าสภา ฯ ควบคุมราช-
 การแผ่นดินโดยนโยบาย และข้อสำคัญ
 นั้นหมายความว่าท่านรับหลักการ แล้ว
 ไปว่ากันในข้อปลักย่อยในชั้นกรรมาธิการ
 เมื่อถันใดตกลงกันไม่ได้จึงจะมาว่ากันใน
 นี้ แต่ตามที่ปรากฏมาแล้วไม่ได้ไปตกลง
 กัน แล้วก็มาว่ากันใหญ่ในสภา ฯ นี้ และ
 ข้าพเจ้ารับรองว่า สมาชิกหลาย ท่านคงจะ
 ไม่ปฏิเสธว่าเคยรู้สึกกั้มใจในงานของเรา

แล้วคนข้าง นอกเข้างานก็เลย
 ข้าพเจ้าเห็นว่าวาระนี้ เมื่อมี...
 ให้รักคุณ และร่างของ...
 มาข้าพเจ้าเห็นว่าชอบเสีย...
 ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรบรอง)

นายทองอยู่ พุดพิพัฒน์ (มีนาม
 ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : เป็นเรื่องนั้น
 เจ้าเป็นผู้แปรญัตติมากที่สุด...
 แล้วก็ไม่ได้พูด เมื่อไม่ได้พูดผมก็กลัวเอา
 แล้วจะทำอย่างไร ให้ชาวพระเทพมณเฑียร
 ขอเปิดอภิปรายต่อไป

(มีสมาชิกรบรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอได้
 ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกรบรอง ๒๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกรบรอง ๓๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 เป็นอันว่าลงมติ ผู้ใดเห็นควรเป็นไป
 ตามร่างของกรรมาธิการ ขอได้ไปรค
 ยมือขึ้น

(มีสมาชิกรบรอง ๔๕ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ได้ไปขอแก้ไขข้อได้ไปรอกกมอช
(แก้ไขกฎกมอช ๑๐๖ หน้า)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันตกลงกันแล้ว ไปตามร่างของกรร
มาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ ๒ แล้วต่อไปพิ
ษณกรรมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ ๒ เห็นว่าข้อบังคับ
ครุฑหรือตราของสภาฯ ได้ข้อได้ไปรอกก
มอช

(ที่พูดก็พูดคือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อเราขอรับกมท.ให้ออกใช้บังคับได้
เราก็จะไปหาพ.ร.บ.เสนอให้ที่ประชุม
สภาฯ แล้วเราก็จะตรวจรายงานการ
ร่าง พ.ร.บ.ที่ขอรับกมท. พดพพนแจ้งว่า
ร่างพ.ร.บ.ร่างการประชุมค้างอยู่ ๑๒
กมท. พดพพนเห็นสมควรที่จะขอ
ให้กรรมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตรวจ
รายงานการประชุมได้ตรวจรายงานเมื่อ
พ้นจากที่ประชุมแล้ว ขอให้นายทองอยู่
พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (ประ
มุขกรรมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) : รายงานการประ
ชุมสภาผู้แทนราษฎรซึ่งคณะกรรมการ
การประชุมสภาฯ ได้พยายามตรวจกันอย่าง

ยัง แต่ว่า... หลือความสามารถที่จะให้
หมดได้... เพราะว่าวันนี้เป็นวันสุดท้าย
ซึ่งยังไม่ได้พิมพ์... รายงานการประชุมที่
เลื่อนนัดคือ วันที่ ๑๐, ๑๑, ๑๒ และ
ครั้งที่ ๒๒ นี้... เป็นต้นจนถึงวันนี้ เป็น
จำนวนมากที่สุด... เวลานี้หมดสมัยประ
ชุมแล้ว ก็ไม่... (สามารถ) จะตรวจ ได้ถ้าหาก
ว่าเราจะได้... (ร่าง) นอกสมัยประชุมบ้าง
สัก ๗ วันข้าง... (ถ้า) เข้าใจว่าจะสำเร็จได้ ก็
ทั้งหมด ๑๒... (ถ้า) เราจะได้พยายาม
ตรวจกันอยู่... (ถ้า) จริงจังทีเดียว... (ถ้า) และราย
งานการประ... (ถ้า) มันไม่ควรจะ... (ถ้า) ให้ยื่นเอา
ไปด้วย

นาย... (ถ้า) นรินดีพานิช (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัด... (ถ้า) ตรีธาตุ) : ข้าพเจ้าเห็น
ว่าไม่มีความ... (ถ้า) เป็นที่... (ถ้า) ให้กรรมาชิก
ไปตรวจรา... (ถ้า) งานการประชุมนอกสมัย
ประชุม... (ถ้า) เพราะเหตุว่ากรรมาชิกการตรวจ
เสร็จแล้วจะ... (ถ้า) ไปให้ใครรับรอง... (ถ้า) เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้า... (ถ้า) เห็นว่าไม่จำเป็นที่... (ถ้า) จะต้องให้
กรรมาชิก... (ถ้า) ตรวจรายงานนอกสมัยประ
ชุม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่... (ถ้า) ข้อบังคับมีแล้วท่านไม่จำเป็น
จะต้องให้ส... (ถ้า) รับรอง... (ถ้า) รายงานที่ค้าง
มาให้ประ... (ถ้า) ณ... (ถ้า) หรือรองประธานฯ

เช่นช็อกโกแลตในชอปปิงบับช้อ๑๕" ราย-
งานการประชุมของสภา ฯ ในสมัยก่อน
ซึ่งยังมีได้รับรองให้ประธานสภา ฯ สมัย
ปัจจุบันเป็นผู้ลงนามรับรอง" เขามองไว้ชัด
แล้วท่าน

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้า
จะอนุญาตให้กรรมการชุดนี้ตรวจราย
งานการประชุมต่อไป ก็ไม่ได้ผลแตกต่าง
กับที่รอไว้ให้กรรมการใหม่ประชุม
คราวหน้ามาตรวจ เพราะเหตุว่าสมาชิก
ทั้งหลายต่างคนต่างจะกลับไปยังภูมิลำ
เนาด้วยกัน ถึงแม้ว่ากรรมการชุดนี้จะ
ตรวจผิดหรือถูกก็ไม่ถึงเวลาที่จะมาตรวจ
กันได้ ถ้าจะรอไว้ให้กรรมการชุดใน
สมัยประชุม ใหม่มาตรวจผลก็เหมือนอีก
อีกประการหนึ่ง กรรมการชุดตรวจราย-
งานการประชุมชุดนี้ ข้าพเจ้าสังเกตดูก็
เป็นสมาชิกอยู่หัวเมืองเป็นส่วนมาก บาง
ท่านจะกลับไปยังภูมิลำเนาก็มี กรรมการ-
ชุดก็จะขาดลงมาก ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
สมควร

นายไต้ ปาณิกบุตร (ผู้แทนราษฎร-
จังหวัดพระนคร) : ที่จริงไม่น่าจะ
พูดกันยืดยาวในเรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้าคิดว่า

ด้วยความเห็น กรรมการชุดนี้เป็นประโยชน์
ให้เสร็จ เพราะว่าเป็นประโยชน์ต่อ
สภา ฯ นี้แล้ว การจะให้กรรมการชุด
สภา ฯ สมัยหน้าเสียให้เสร็จก็ไม่ได้
ว่าสมาชิกอยู่หัวเมืองจะร้องทุกข์ ไปร้อง
ให้เจ้าของเขารูทักว่า ก็คือกรรมการชุด
ชุดของอย่างใดก็จะได้อีกถ้าเป็นชุดใหม่
เห็นว่าควรจะให้กรรมการชุดใหม่
นี้ตรวจรายงานการประชุมต่อไปได้ก็
เรียบร้อยไป เพราะว่าสมัยต่อไปหัวเมือง
สมาชิกชุดใหม่แล้ว ก็เป็นเรื่องต่อไป
นางของประธาน ฯ ข้าพเจ้าขอโทษ
ประธาน ฯ ขอบุญคุณ

ประธานสภา ฯ ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชัยภูมิ ได้ตั้งใจจะปล่อยหรือ
ก็ควรจะตรวจรายงานการประชุม
เห็นว่าควรจะส่งกรรมการชุดใหม่
การตรวจรายงาน การประชุมในที่ป
โตมิธุระก็ไป ผู้ใดอยุ่ก็ขอไปเพื่อของ
สามคนที่ทำได้ ข้าพเจ้าขอโทษ
กรรมการตรวจรายงานการประชุม
เห็นการ ตรวจรายงานการประชุม
จนเสร็จ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ก็
ว่าที่ประชุมอนุมัติ

(ไม่มีผู้ใดคัดค้าน)

ประกาศสำนักผู้แทนราษฎร : ราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ตั้งจะได้อ่านให้ฟังด้วย
หน้า
มีกำหนดวันประชุมที่สภาผู้แทน

พระราชกฤษฎีกา
ปิดประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
พุทธศักราช ๒๔๘๐

โดยพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ถึงกันประกาศประชาชนสภาผู้แทนราษฎรลงวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

- (ลงพระนาม) ยาทิตย์ทิพถาม
- (ลงนาม) เจ้าพระยาอมรวงษาธิราชวรเดช
- (ลงนาม) พล. อ. เจ้าพระยาพิษณุพรโยธิน

กรไว้ ณ วันที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า ตามที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎรไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ นั้น
มีกำหนดวันประชุมได้แล้ว

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
ผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๑๕
พุทธศักราช ๒๔๘๐
โดยที่
เจ้าพระยาอมรวงษาธิราช
(ลงนาม) พล. อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

สมบูรณ เพื่อจะได้มีโอกาสบริหารราชการ ให้ประเทศ วัฒนาถาวรสืบไป
เลิกประชุม วันที่ ๑๘.๑๔ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ร.ต.ต. บุญถม บัณฑิตานนท์	ประเสริฐ	กมลสุคนธ์	ผู้ตรวจรายงาน
ทองอยู่ พุฒพันธ์	ประสิทธิ์	ศ. สุชาติ	..
เขียน กาญจนพันธ์	ถิน	จุฑา	..
เทียบ นันทนพศย์	ประเทือง	เทว	..
ทองกระจาย รัชตะวรรณ	สุนันท์	ลีลา	..
	เล็งชัย	ศ. ชาติ	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๒.๑๒.๒๕๓๓

พลเอกเกรียงศักดิ์

พลโทวิมลรัตน์

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร